

PRIEKAIŠTAI DĖL ŽODŽIO

Ačiū, broli Nevilai.

Aš paklausiau brolio Nevilo: „Ar esate tikras, kad negavote šiek tiek patepimo ši rytą?“

² Aš atėjau, kad pasimelsčiau už ligonius. Buvo susirinkę keletas žmonių, kur mes . . . ankstyvą sekmadienio rytą. Kuriuos galėjau surasti, tiesiog liepiau jiems ateiti čia į bažnyčią. Ir aš—aš visada maniau, kad geriausia yra melstis už ligonius bažnyčioje. Aš nežinau. Man patinka bažnyčia, ir ateiti čia, kur yra susirinkimas, besimeldžiantys čia žmonės.

³ Ir ten buvo maža mergaitė, labai graži mergaitė, na, aš manau, kad ji dabar sėdi kažkur čia, jeigu žmonės neišėjo namo. O, dabar aš matau. Ir tai labai graži mergaitė. Ir ji labai serga. Ir mes klausėmės, kai išgirdome pranešimą kalbomis ir buvo pateiktas išaiškinimas. Ir mes klausėmės, ir manėme, kad supratome, jog kažkas buvo pasakyta apie mažą mergaitę. Ir laukėme, ar Viešpats duos mums žinią, apie ką ten pasakyta. Bet aš manau, kad mergaitei dabar viskas gerai ir ji pasveiks. Ir taigi . . .

⁴ Ir ten taip pat buvo moteris, kuri neteko regėjimo, ir mes meldėmės už ją. Ir kažkoks vyras greitosios pagalbos automobilyje, tarnautojas. Nemanau, kad tas vyras būtų svėręs daugiau nei trisdešimt penkis ar keturiasdešimt svarų. Tiesiog—tiesiog labai, labai . . . Ir aš nuėjau, kad pasimelsti už juos.

⁵ Ir priežastis, dėl kurios aš buvau toks gana neryžtingas, kadangi iš mano danties iškrito plomba. Ir ši rytą aš šiek tiek švilpčioju per tą tarpą tarp danties, priekyje. Ir jie man sako, kad dabar turiu juos nušlifuoti ir uždėti ant jų karūnelės. Ir taigi, tiesiog artėja senatvė, tai vienintelis dalykas, kurį aš žinau. Ir man uždėjo ten plombą, beveik ant pusės danties, ir kai aš pradėjau kalbėti, jūs galėjote tai girdėti, vėjas tarsi išstumia per lūpas, jūs—jūs žinote, ką aš turiu omenyje. Ir dėl to jūs tarsi švepluojate.

⁶ Mes iš tiesų esame privilegijuoti žmonės, kad ši rytą esame gyvi ir galime ateiti į bažnyčią. Ir šių Kalėdų išvakarėse, laukdami šventės, kurią jie turi, kuri, aš—aš tikiuosi, kad aš . . . Čia ši rytą yra tiek daug vaikų, taigi aš tiesiog tylėsiu. Suprantate? Ir mes, suaugusieji, kartais kalbame dalykus, kurių vaikai net neturėtų girdėti, žinote.

⁷ Bet, aš manau, bažnyčia čia turi dovanėlių mažiems vaikučiams, po tam tikro laiko. Aš ką tik jas apžiūrėjau ten. O, jūs geriau pasilikite. Po sekmadieninės mokyklos, jūs tiesiog pasilikite, suprantate, kadangi aš—aš manau, jie ten gale turi

dovanėlių mažiesiems, kurias išdalins ši rytą. Ir kai aš. . . Jūs, mažyliai atmintkite, kol mes tai darome, aš noriu aiškiai pasakyti, kad tai ne Kalėdų Senelis, nes tai istorija, kur vieną dieną jūs sužinosite, jog tai neturi nieko bendra. Bet tai nuo Jėzaus Kristaus, visų tiesų Tiesos, suprantate, Dievo Sūnaus. Ir mes duodame jums šias dovanėles ši rytą, nes tai leidžia jums žinoti, kad vieną kartą Dievas padovanojo didžiausią dovaną, kokią tik kada nors galėjo būti padovanota žmonijai: Savo Sūnų. Ir mes turime tokį menką būdą, kad išreikšti tai. Ir nėra nieko, ką mes galėtume duoti, kas galėtų prilygti tam. Bet tiesiog kaip mirtingieji, vieni kitiems, mes tai darome.

⁸ Taigi, aš ketinau palaukti iki kito sekmadienio. Ir tikriausiai, bet koku atveju, aš palauksiu, tai ką aš norėjau pasakyti. Ir kažkas buvo—buvo mums pranešta, ten namuose, apie regėjimą, kuriuo turiu sekti. Ir tai tarsi. . . Tai tarsi, atrodo, kad šiek tiek šiurkštoka, bet mes niekada nenorime galvoti, kad tai, ką sako Dievas, yra šiurkštu. Jo—Jo naštos yra lengvos.

⁹ Ir ateinantį sekmadienį, jei Dievas leis, mes turėsime čia tarnavimą, kuris yra tiesiog prieš pat Naujųjų Metų išvakares, jei Viešpačiui patiks, kad mes turėtume šį tarnavimą. Ir mes norėtume praveisti rytinį tarnavimą, maldą už ligonius ir galbūt krikšto tarnavimą. Tuomet aš pagalvojau, kad būtų galima apie tai paskelbti mūsų draugams, kad jie galėtų ateiti. Tada mes turėsime sekmadienio rytą ir sekmadienio vakarą. Ir tuomet žmonės nori pasilikti Naujiesiems Metams, tada mes turime. . . Ar ši kartą ketinate turėti budėjimą? [Brolis Nevilas sako: „Taip“—Red.]

¹⁰ Bus keletas tarnautojų, kurie kalbės Naujųjų Metų naktį, iki pat vidurnakčio. Ir—ir mes kviečiame tokius tarnautojus ateiti ir pasisakyti. Jei Viešpats panorės, aš noriu būti vienas iš tų, kurie turi ką pasakyti Naujųjų Metų naktį.

¹¹ Ir kitą sekmadienį, aš pagalvojau, kad norėčiau apžvelgti eilę dalykų, kurie yra daromi, kurie buvo padaryti, kad parodyti, kaip Dievas tvarkosi su Savo žmonėmis, ir pristėti tai iki aukščiausio taško čia, bažnyčioje.

¹² Daugeliui iš jūsų įdomu, kaip mes sprendžiame šį pajamų mokesčio klausimą, su kuriuo susidūrėme. Jis išspręstas. Todėl aš taip pat noriu jums papasakoti, kaip tai įvyko. Ir aš manau, kad taip ir bus, kitą sekmadienį teks papasakoti tai iš naujo, todėl aš tiesiog palauksiu iki kito sekmadienio. Ir pasistengsiu šiek tiek pakalbėti su jumis ši rytą iš Žodžio. Suprantate? Ir kitą sekmadienį aš pabandysiu, jeigu Dievo valia, papasakoti jums, kaip visa tai įvyko, ir pateiksiu jums kiekvieną dalyką, apie kurį kalbėjo Viešpats, ir žiūrėkite, kaip tai tiksliai pataiko į tašką, išdėstyta visiškai tiksliai. Suprantate? Jis nekalba nieko neteisingo.

¹³ Bet dabar, vienas dalykas, kurį aš norėčiau pasakyti ši rytą, kurio tikriausiai nepasakysiu, ne sekanti sekmadienį, yra susijęs su tuo, kas įvyko vakar. Ši rytą man kažkaip nesinorėjo ateiti, nes iš tikrųjų aš buvau šiek tiek prislėgtas, taigi, man—man nesinorėjo ateiti. Bet kadangi esu čia, na, aš pasistengsiu kiek tik galu.

¹⁴ Užvakar vakare aš turėjau draugiją, brolių ir sesę Sothmann, kaip žinome, vienas iš bažnyčios patikėtinių, ir jo žmona, atvyko aplankyti žmonos ir manęs. Ir mes kalbėjome apie artejančius susirinkimus Finiksė ir aplink, jeigu tokia bus Viešpaties valia. Ir mes bendravome, aš manau, maždaug iki dešimtos trisdešimtos, ir aš nuėjau miegoti kažkur apie vienuoliktą.

¹⁵ Ir naktį, kažkuriuo tai metu, aš sapnavau sapną. Ir tame sapne aš mačiau kai ką, kas tarsi turėjo būti mano tėvas; didelis, stambus vyras, kuris perkeltine prasme, simbolizavo mano tėvą. Aš mačiau moterį, nebuvo panaši į mano motiną; bet, taigi, ji tarsi turėjo būti mano motina. Ir šis vyras (kuris tarsi turėjo būti tėvas, šios moters vyras) žiauriai elgėsi su ja, iki tiek, kad jis turėjo didelę medinę lazda ir jis laikė ją štai *taip*, ir mušė ją su ta medine lazda, ir ji krisdavo, ir nugriūdavo. Ir tada—ir tada, po kurio laiko ji vėl atsistodavo. Ir jis vaikščiodavo aplinkui, ketindamas vėl ją mušti, jis vėl ją mušdavo. O aš stovėjau atokiau ir stebėjau tai.

¹⁶ Galiausiai man tiesiog atsibodo tai. Aš buvau gerokai mažesnis už šį vyrą, kuris turėjo būti tarsi mano tėvas. Taigi, aš priėjau prie jo ir bedžiau pirštu jam į veidą. Aš pasakiau: „Daugiau jos nemušk“. Suprantate? Ir kai aš tai padariau, kažkas pradėjo vykti. Mano rankos ėmė pulsuoti, ir pas mane atsirado didžiuliai, stiprūs raumenys. Aš niekada nemačiau tokių raumenų. Ir aš tiesiog paėmiau tą vyrą už apykaklės ir pasakiau: „Daugiau jos nemušk. Jei taip padarysi, turėsi reikalą su manimi, jei dar kartą jai suduosi“. Ir vyras išsigando manęs, ir paliko ją ramybėje. Aš pabudau.

¹⁷ Na, gulėjau ten, tiesiog po minutėlės, žinoma, atėjo jo išaiškinimas. Tai buvo, žinoma, moteris, kalbant perkeltine prasme, tai Bažnyčia, kuri tarsi yra motina. Tėvas - yra denominacija, kuri virš jos, turinti valdžią virš Bažnyčios, kaip vyras viešpatauja žmonai. Ir tai tos denominacijos, kurios muša tą Bažnyčią, ir netgi neleidžia Jai štai taip atsistoti ant Savo kojų. Tiesiog, kiekvieną kartą, kai Ji bando atsistoti ar kažką padaryti, jie, ten esantys žmonės, denominacija - parbloškia ją. Ir tai tiesiog reiškia, kad reikia panaudoti tam—tam tikrus tikėjimo raumenis, kad ir toliau galėčiau parodyti pirštu ir pasakyti: „Tu turi reikalą su manimi. Suprantate?“ Nes ten yra žmonių, kurie priklauso Dievui. Ir tai buvo gerai. Apie . . .

¹⁸ Mes buvome atsikėlę, manau, maždaug prieš dvi ar tris valandas. Ir mano dukra, viena iš jų, Rebeka, ten, gale, ji dirba

Metodistų ligoninėje Luisvilyje. Tai, o, ta slaugos programa dėl slaugytojų apmokymo. Tai, jie vadino jas „ligoninės savanorės“ ar kažkaip panašiai. Ir ji buvo, ji. . . Jie paskambino jai, kad ji atvyktų tą rytą, ir tai mane pažadino. Ir buvo dar anksti, ir ji su dar viena mokyklos kolege čia, jos—jos ten dirba kartu, ir ruošėsi nuvežti jas į Luisvilį. Jos turėjo ten būti dešimtą valandą. Ir žmona stebėjosi, kodėl ji negali patekti į miegamąjį. Aš jį buvau užrakinęs.

¹⁹ Taigi, mano gyvenime yra nutikę daug dalykų, bet nieko panašaus man dar nebuvo nutikę. Aš patekau į transą. Aš nežinau, kaip tai išaiškinti. Nieko panašaus savo gyvenime nesu patyręs. Bet, priešais mane, regis supratau, kad tai buvo regėjimas, ir aš buvau tame regėjime. Bet aš kalbėjausi su savo sūnumi Juozapu. Jo tuo metu net nebuvo kambaryje. Bet kažkaip, kai mane tai ištiko, aš kalbėjausi su Juozapu.

²⁰ Ir aš—aš pažvelgiau aukštyn. Ir tarsi piramidės formos, priešais mane pasirodė maži, smulkūs paukšteliai, kokių pusės colio ilgio. Ir jie buvo viršuje, ant šakų, ten buvo. . . galima pasakyti, trys ar keturi. Tuomet, ant kitos, ant kitos šakos buvo gal aštuoni ar dešimt. Ir pačioje apačioje buvo penkiolika ar dvidešimt.

²¹ Jie buvo maži kariai, nes jų plunksnos buvo išdaužytos, ir atrodė, kad jie bando pasikalbėti su manimi, kažką sakydami. Ir aš buvau Vakaruose, tarsi kažkur prie Tusono, Arizonoje. O paukščiai žvelgė į Rytus. Ir aš atidžiai klausiausi. Bandė pasakyti, atrodė, kad jie bando man kažką pasakyti. Jie turėjo mažas plunksneles, visi buvo sumušti ir panašiai. Jie buvo gana stipriai sužaloti kovose. Tuomet netikėtai, vienas paukštelis pradeda užimti kito vietą, šokinėdamas štai *taip*. Ir tie maži paukšteliai greitai nuskrido, skrisdami į rytus.

²² Ir kai jie nuskrido, iš ten pasirodė didesni paukščiai, labiau panašūs į balandžius, su smailiais sparnais. Ir—ir—ir jie atskrido būriu, ir labai greitai, greičiau nei tie maži paukšteliai, nuskrido į rytus.

²³ Ir aš vis dar buvau savo. . . abiejose sąmonėse, aš žinojau, kad stoviu čia, ir aš žinojau, kad esu kažkur kitur. Suprantate? Ir aš pagalvojau: „Dabar, tai regėjimas, ir aš turiu surasti, ką tai reiškia“.

²⁴ Ir kai tik praskrido antroji paukščių grupė, aš pažvelgiau į Vakarus. Ir atrodė kaip piramidės forma, tarsi po du iš kiekvienos pusės, ir vienas viršuje, atskrido penki galingi Angelai, kokių aš dar niekada nesu matęs savo gyvenime. Tokio stulbinančio greičio dar nesu matęs. Jų galvos atgręžtos, ir Jų smailūs sparnai, tiesiog skriejo greitai! Ir Visagalio Dievo jėga nužengė ant manęs iki tokio lygio, kad Ji pakėlė mane nuo žemės, pilnumoje nuo žemės aukštyn.

Aš galėjau girdėti, kaip Juozapas vis dar kalba.

25 Ir garsas, tarsi garso barjero pralaužimas, toks—toks stiprus gaudesys pasigirdo kažkur tolumoje, į Pietus. Ir kai aš buvau pakeltas. . . Ir buvo toks didžiulis Angelų greitis! Ir aš—aš tiesiog dabar matau Juos, suprantate, kaip—kaip Jie artėjo, štai *tokios* formos, tiesiog skriejo tiesiai į mane.

26 Taigi, dabar nesapnavau. Ne. Aš buvau tiesiai ten, visiškai pabudęs, kaip ir dabar. Suprantate?

27 Bet štai, Artėja. Ir Jie buvo siaubingai greiti, kol aš pagalvojau, kai Tai pakilo. . . aš išgirdau tą sprogimą, panašiai, nuaidėjo tarsi sprogimo banga, panašiai kaip garso barjero. Ir kai tai įvyko, aš pagalvojau: „Na, tikriausiai tai reiškia, kad mane nužudys, suprantate, per kokią nors sprogimą“. Ir—ir aš tiesiog. . . Kol galvojau apie tuos dalykus, aš pagalvojau: „Ne, tai bus ne tai. Nes, jei tai buvo sprogimas, jis taip pat būtų pagavęs ir Juozapą. Kadangi štai jis, vis dar kalba, galvodamas, kad aš esu ten. Aš girdžiu jį. Tai buvo ne tai“.

28 Taigi, visa tai dar tebėra regėjime. Tai nebuvo. . . Suprantate? Tai buvo regėjime.

29 Ir tuomet, staiga aš suvokiau, kad buvau. . . Jie buvo aplink mane. Aš negalėjau Jų matyti, bet buvau patalpintas į tą Jų piramidės formos plejadą, viduje tos penkių Angelų plejados. Ir aš pagalvojau: „Taigi, mirties Angelas būtų vienas. Penki - būtų malonė“. Aš galvojau apie tai. Aš pagalvojau: „O! Tai—Tai ateina su mano Žinia. Tai mano antroji kulminacija. Jie ateina, kad atneštų man Žinią iš Viešpaties“. Ir aš surėkiau iš visų jėgų, taip garsiai, kaip tik galėjau: „O Jėzau, ką Tu nori, kad aš daryčiau?“ Ir kai surėkiau, Tai tiesiog—tiesiog pasitraukė nuo manęs.

30 Aš—aš—aš tiesiog nuo to laiko nesijaučiau tinkamai. Suprantate? Aš buvau, vakar visą dieną aš pasilikau namuose, jaučiausi kaip nesavas. Aš negaliu nustoti galvojęs apie tai. Ir Viešpaties šlovė ir jėga! Aš buvau visas nutirpęs, kai Tai paliko mane. Aš bandžiau patrinti rankas. Ir pagalvojau: „Aš negaliu atgauti kvapo“. Ir vaikščiojau aplinkui grindimis pirmyn ir atgal. Galvojau: „Ką tai reiškia, Viešpatie? Ką tai reiškia?“ Tuomet aš sustojau. Pasakiau: „Viešpatie Dieve, Tavo tarnas. . . Aš—aš tiesiog negaliu suprasti. Kodėl? Kas tai buvo? Leisk žinoti, Viešpatie“. Na, kai. . .

31 Aš negaliu jums papasakoti, kai aš tariau: „Viešpaties jėga“. Nėra jokio būdo, kad tai paaiškinti. Tai nėra tai, ką jūs jaučiate čia, tuos palaiminimus. Tai Viešpaties palaiminimai. Tai yra šventa! O, tai bent! Tai—tai pranoksta viską, ką mirtingasis galėtų net išivaizduoti. Suprantate? Ir tai—ir tai kėlė man nerimą, labai trikdė. Tai ne. . . Tai nėra palaiminimas. Tai nerimas. Jūs nerimaujate. Suprantate? Štai kas tai yra. Jeigu jūs tik. . .

32 Jeigu tik aš galėčiau koku nors būdu paaiškinti žmonėms, kas tai yra, ar kas tai. . . koks tai buvo jausmas! Tai, tai nėra,

tiesiog sėdėjimas čia, noras džiaugtis. Tai—tai kažkas tokio, kad kiekvienas nervas jūmyse tiesiog. . . Tai pranoksta baimę. Tai pranoksta išgastį. Tai šventa pagarba. Iš. . . Aš. . . Nėra būdo, kad būtų galima tai paaiškinti. Netgi iki tol, kol visa mano nugara, stuburas nuo viršaus iki apačios, pirštai, nuo viršaus iki pat mano pėdų ir kojų pirštų, visa mano esybė buvo tiesiog nutirpusi, suprantate, tarsi jūs—jūs kažkur išėjote iš pasaulio. Ir—ir tai paliko mane, palaipsniui, ir aš tariau Viešpačiui: „Ar Tu leisi man žinoti, O Dieve?“

³³ Manau, arčiausiai to, kada tai buvo taip stipru, tai kai aš buvau Ciuriche, Šveicarijoje, tuo metu, kai Jis parodė man tą Vokiečių Erelį, stebintį tą anglų raitelį, keliaujantį per Afriką. Ir Jis pasakė: „Visi nusidėjo ir stokoja šlovės“.

³⁴ Ir aš šaukiausi Viešpaties, kad padėtų man. Ir aš—aš norėjau, kad Jis duotų man išaiškinimą, nes aš norėjau sužinoti, ar tai reiškia—ar tai reiškia, kad aš išeisiu, mane nužudys. Ir jeigu taip, aš nieko apie tai nesakysiu savo šeimai. Tai mano laikas keliauti į Dangų, na, aš tiesiog keliausiu Namu, tai ir viskas. Bet jei—jei tokia reikšmė, aš nenorėjau apie tai sakyti šeimai, nenorėjau, kad jie ką nors apie tai žinotų. Tiesiog tegul tai įvyksta ir tai—tai būtų viskas.

³⁵ Aš pasakiau: „Viešpatie, padėk man. Aš nenoriu pasakyti šeimai, jeigu—jeigu Tu. . . Tai, tai yra mano kvietimas Namu, na, aš—aš išeisiu“. Suprantate. Aš pasakiau. . . Ir žinote, jūs. . .

³⁶ Jūs klausiate: „Na, kodėl tu nepagalvojai apie tai, ką pasakei regėjime, ką regėjimas pasakė?“

³⁷ Bet tuo metu jūs negalite galvoti apie tokius dalykus. Jūs. . . Aš negaliu, bet kuriuo atveju. Ir aš maniau. . . Aš buvau tiesiog sutrikęs, nusiminęs. Jūs nežinote ką ir galvoti. Jūs negalite galvoti.

³⁸ Ir aš pasakiau: „Dangiškasis Tėve, jeigu tai reiškia, kad—kad mane nusineš sprogimas, na, leisk man dabar žinoti, ir aš nieko apie tai nesakysiu. Te Tavo šlovė ir jėga vėl nužengia ant manęs ir vėl te pakelia mane. Arba, te Tavo šlovė nužengia ant manęs, ir tuomet aš—aš žinosiu ką tai reiškė—ką tai reiškė, ir aš pasilaikysiu tai sau“. Ir nieko neįvyko.

³⁹ Taigi, tuomet aš pasakiau: „Tada, Viešpatie, jeigu tai reiškė, jog Tu ruošiesi siųsti Savo pasiuntinius dėl mano pavedimo, tuomet tegul Tavo jėga vėl nužengia“. Tai vos neišnešė manęs iš kambario!

⁴⁰ Vis dėlto, aš—aš atsipeikėjau su savo Biblija rankoje, tuomet, suprantate, ir prašiau Dievo, kad padėtų man. Ir kai aš tai padariau, Jis—Jis parodė man kai ką Rašte, kas yra susiję su tuo, tiesiog ten. Ir aš pagalvojau: „Ar iš tikrųjų taip gali būti? Kaip aš tai padariau?“ Ir, o, žmonės, aš—aš negaliu paaiškinti tų dalykų. Tai pranoksta viską, ką aš žinau. Suprantate?

41 Mano žmona yra labai keista moteris, viena iš geriausių pasaulyje. Bet kurią tai laiką aš nieko apie tai nepasakojau. Žingsniavau į priekį. Ji žinojo, kad kažkas įvyko. Taigi, kai aš jai pasakiau, ji pasakė: „Žinai, Bili, aš matau tave ir girdžiu tave daugelyje tų dalykų“. Tarė: „Žinai, aš tikiu tavimi visa savo širdimi“, - ji pasakė. Ji pasakė: „Bet tame tikrai kažkas buvo“.

42 Tai regis tiesiog sukrėtė mane, tas sprogimas ir štai toks greitas tų Angelų atvykimas, penki iš jų kartu, jų plejadoje. Tarsi, panašiai—panašiai kaip aš čia buvau nupiešęs tą piramidę, suprantate, jie atrodė, iš pradžių jie atrodė kaip, tarsi... tolumoje, jie atrodė pagal spalvą tarsi balandžiai. Ir jie atskriejo iš *šitos* pusės. Ir jie buvo, atrodė tarsi, vienas, du, trys, keturi; ir tada vienas tiesiai viršuje, suprantate, sudarydami penkis. Ir jie atskrido tokiu stulbinančiu greičiu! Niekas, jokie reaktyviniai lėktuvai, niekas kitas negali prilygti *tam*.

43 Ir aš tiesiog matau juos, ir jų galvos tarsi pasuktos į šonus. Tie sparnai atlenkti atgal, pilnai apsiginklavę, ir štai jie atskrenda, tiesiog „Fju!“ Štai *taip*. Tiesiog nusileido ir pagriebė mane tiesiai į tą jų plejados piramidę. Aš mačiau, kad esu pakilęs, pakilęs nuo žemės. Pagalvojau, galbūt... Aš išgirdau, tolumoje, tą gaudesį: „Bu-um!“ Kaip lėktuvas, kai jis prasiveržia pro garso barjerą, jūs esate girdėję, kaip taip vyksta, tiesiog kaip tolimas gaudesys.

44 Aš pagalvojau: „Taigi, tai gali reikšti, kai tas regėjimas dabar paliks mane, kad aš žūsiu per sprogimą ar dar kažkas“. Aš pagalvojau: „Štai aš. Esu pakeltas į viršų. Aš... jie, jie kažkur čia, aš—aš esu čia, šioje Angelų piramidėje. Bet, aš—aš nežinau. Galbūt Viešpats ateina pasiimti manęs Namu“.

Tuomet aš išgirdau, kaip Juozapas ten apačioje sako: „Tėti?“

Pagalvojau, „Ne, jei taip, tai būtų paėmęs ir jį“.

45 Tada Kažkas pasakė: „Tu...“ Atminkite, aš laukiu, stebėdamas Žinią, kažko tokio, ko aš visada laukiau.

46 Ir regėjimas anądien, žinote, kurią ne taip seniai aš turėjau, kalbėjo man apie tai, kas įvyks, kai aš pamokslavau, nuo saulės – į šią vietą. Ir—ir tuomet Jis pasakė: „Dabar atmink, dar ateis antroji kulminacija“.

Aš pagalvojau: „Bus Žinia“.

47 Prisimenate mano pamokslą čia? Kertinio akmens atidengimas, kur tie septyni balsai ir antspaudai, kurie net nėra užrašyti Dievo Žodyje. Prisimenate? Ir tai nukėlė mane į tą piramidę.

48 Ir Džunie Džakson, jeigu jūs esate čia, tas sapnas, kurią man papasakojote ne taip seniai. Aš nepapasakosiu jo šį rytą. Jūs buvote taip... Dievas buvo toks tobulas. Ir atleiskite man, kad nepateikiu jums išaiškinimo; kadangi aš mačiau, kad kažkas pajudėjo.

J. T., tas pats dalykas, suprantate. Ir aš—aš—aš žinojau tai.

Ir sese Kollins, lygiai tas pats. Suprantate?

Ir šeši iš jų, atvedantys tiesiai prie to paties dalyko.

⁴⁹ Ir tuomet regėjimas, apie kurį aš jums pasakiau prieš daugelį metų, tai įvyko visai neseniai. Suprantate? Tai turėjo įvykti.

⁵⁰ Ir štai visa tai, randasi kaip tik, viskas guli tiesiai čia. Tiesiog kažkas pradeda judėti. Aš nežinau, kas tai yra. Dieve, padėk man; tai mano malda.

Pasimelskime.

⁵¹ Dangiškasis Tėve, mes—mes tik mirtingieji, ir štai mes stovime čia ši rytą. Ir, Viešpatie, aš... Tu siuntei mane, kad vistoliau šią mažąją kaimenę ir šią bažnyčią. Ir aš jau prie savo pabaigos. Aš nežinau kuriuo keliu, kas ir kur eina. Bet žinau vieną dalyką, kad Tu pasakei, jog Tu padarysi, kad „viskas išeitų į gera tiems, kurie“ myli Tave ir yra pašaukti pagal Tavo tikslą. Aš meldžiu Tave, Dieve, kad Tavo didinga gailestingumo ranka būtų virš mūsų.

⁵² Mes tikrai žinome, kad Tu esi Dievas. Ir žinome, kad Tu ne tik gyvenai praėjusiomis dienomis, bet Tu gyveni ir šiandien. Tu visada buvai Dievas. Tu visada būsi Dievas. Tu buvai Dievas dar prieš tai, kai buvo laikas ir Tu būsi Dievas, kai laiko daugiau nebebus. Tu vis dar būsi Dievas.

⁵³ Ir mes esame Tavo rankose, Viešpatie. Mes esame tik molis, o Tu - Formuotojas, Puodžius. Formuok mūsų gyvenimus, Viešpatie, taip, kad geriausiai pasitarnautume Tavo garbei. Suteik tai, Tėve. Mes tiesiog esame Tavo rankose.

⁵⁴ Mes niekaip negalėjome patys savęs čia atvesti ir nežinome, kaip mes išeisime. Viešpatie, Tu suteikei mums gyvenimą ir Tu... Mes atiduodame savo gyvenimus Tau, o Tu mainais suteiki mums Amžinąjį Gyvenimą. Mūsų tikėjimas įkvepia tai į pačią mūsų esybę. Ir mes mylime Tave už tai, nes žinome, kad vieną dieną mes pamatysime Tave, ir Tu būsi Savo šlovėje. Ir mes žvelgsime į Jį. Ir mes trokštame išgirsti tuos žodžius: „Gerai padaryta, Mano gerasis ir ištikimasis tarne. Iženk į Viešpaties džiaugsmus, kurie jau buvo tau paruošti nuo pasaulio sukūrimo“. Iki to laiko, O Dieve, kai mes visi susitiksim, vesk mus.

Mes esame Tavo tarnai ir prašome atleidimo už mūsų nuodėmes.

⁵⁵ Šie didingi regėjimai, Viešpatie, yra per daug Tavo tarnui. Aš nežinau, ką daryti. Aš—aš tik žinau, kad jie ateina. Ir aš galiu pasakyti tik tai, ką aš mačiau ir kas buvo pasakyta. Ir kartais mane tai gąsdina, Viešpatie. Ir aš—aš noriu žinoti, ką man daryti.

⁵⁶ Tuomet aš paimu Bibliją ir skaitau ten, kaip Izaijas turėjo jaustis tą dieną šventykloje, kai jis pamatė tuos Angelus, sparnais dengiančius Savo kojas. Nenuostabu, kad jis sušuko: „Vargas man! Nes mano akys matė Viešpaties šlovę“.

57 Ir tuomet pranašas ten sušuko: po to, kai jis buvo apvalytas šventykloje, kai Angelas žnyplėmis paėmė degantį anglį ir palietė jo lūpas; po to, kai jis išpažino, kad buvo žmogus su nešvariomis lūpomis ir gyveno tarp nešvarių žmonių. Tačiau jis buvo pranašas. Angelas paėmė žnyples, pridėjo jam prie lūpų degančią anglį ir apvalė jį, ir tarė: „Dabar eik, pranašauk“.

Viešpatie Dieve, Izaijas sušuko: „Štai aš, Viešpatie. Siųsk mane“.

58 Kai Jis paklausė: „Kas eis už mus?“ Už tą nedorą ir svetimaujančią kartą!

59 O Dieve, tegul tai vėl pasikartoja. Tegul vėl tai ateina, Viešpatie. Siųsk Šventąją Dvasią su apvalančia Ugnimi. Nes, aš išpažįstu, aš esu su nešvariomis lūpomis ir gyvenu šioje žemėje čia su nešvariais žmonėmis. Ir Tavo akyse mes esame nešvarūs, Viešpatie. Bet, o, siųsk apvalančią jėgą, Šventąją Dvasią! Apvalyk mus, O Viešpatie. Apvalyk Savo tarną, Viešpatie.

60 Ir tada kalbėk, Viešpatie. Tavo tarnas klauso. Aš trokštu išgirsti tą Balsą. Aš esu Tavo. Naudok mane, Viešpatie, kaip Tau atrodo tinkama, kai aš guldau save ant Tavo aukuro. Te Šventoji Dvasia apvalo mane, Viešpatie; patepk ir siųsk, Viešpatie, jeigu Tu nori, kad kas nors eitų, jeigu tai ta valanda ir tas laikas.

61 Aš—aš nežinau, Viešpatie. Aš—aš tik žinau, kad mačiau tuos Angelus. Ir Tu žinai, kad tie dalykai – visiška Tiesa. Ir aš meldžiu, Viešpatie: „Vargas man“, – taigi padėk man.

62 Dabar palaimink šiuos žmones. Ir mes šiandien esame čia, tiesiog prieš pat mūsų Viešpaties gimimo šventę. Mes meldžiame, kad Tu padėtum mums.

63 Ir šį rytą Tavo tarnas, mūsų brolis Nevilas, pajuto, kad galbūt laikas jam pailsėti kelias minutes ir galbūt, kad aš pasisakyčiau. Ir aš—aš meldžiu, kad Tu dabar padėtum man.

64 Čia yra tie, Viešpatie, ir mums visiems reikia Tavęs. Taigi, mes meldžiame dabar, kad Tu palaimintum mus, kai mes skaitysime Tavąjį Žodį ir šiek tiek apmąstysime. Te Tavo Dvasia nužengia ant mūsų, Viešpatie. Apvalyk mus ir uždek mus Ugnimi, Šventąja Dvasia, Dievo Žinia, ką tik gauta nuo altoriaus, kad sukristume mirštantį pasaulį, prieš didžiojo Amžinojo Dievo atėjimą. Nes mes prašome to Jėzaus, Tavo brangiojo Sūnaus ir mūsų Gelbėtojo, Vardu. Amen.

65 Dabar, aš norėčiau atkreipti jūsų dėmesį į keletą čia esančių Rašto vietų ir į keletą pastabų, kurias aš užsirašiau.

66 Ir aš manau, kad Dokas ar Bilis, ar vienas iš jų pasakė man, kad norėtų paleisti šiek tiek anksčiau, dėl vaikučių. Jie turi jiems dovanėles.

67 Jūs, mažieji bičiuliai, kurie ką tik užbaigėte sekmadieninę mokyklą, jūs—jūs tiesiog pasilikite kurį laiką. Tai, ką mes čia sakome, jums gali būti šiek tiek sudėtinga, bet jūs—bet jūs tiesiog

pasėdėkite ramiai su mama ir tėčiu, kelias minutes. Aš noriu su jais pasikalbėti.

⁶⁸ Dabar, Psalmėse, 89-oje Psalmėje, aš noriu perskaityti vieną ar dvi eilutes iš 89-os Psalmės. Aš bandysiu perskaityti 89 Psalmės 50-ą, 51-ą ir 52-ą eilutes.

⁶⁹ Dabar, ar girdisi ten gale, gerai? Jei girdisi, pakelkite rankas. Taigi, aš. . . Kuris. . . Ar visi šie mikrofoniai veikia? [Brolis sako: „Nežinau“—Red.] Ar *šitas* geresnis, ar *šis*? *Šitas*? *Šitas*? [„Šie du šone yra veikiantys“.] Štai čia, *šie* du šone? [„*Šitas, šitas* ir *šitas*“.] Gerai.

⁷⁰ Aš nežinau, ar jie ketina tai įrašyti, ar ne. Tai tiesiog gana netikėtus šio ryto renginius.

⁷¹ Bet dabar nepamirškite pakviesti visus savo draugus. Ir aš—aš noriu, tikrai būti užtikrintas, kad atvyksiu į ateinančio sekmadienio tarnavimą.

⁷² Jie, aš manau, netrukus jie čia užbaigs bažnyčią. Ir aš—aš tuomet sugrįšiu tam, kad pamokslauti tuos Septynis Antspaudus, jei tokia bus Dievo valia, iš Rašto čia.

⁷³ Psalmių Knyga, 89-as skyrius, pradedant nuo 50-os eilutės. Dabar atidžiai paklausykite Žodžio skaitymo.

Atsimink, Viešpatie, savo tarnų priekaištą; kaip nešioju savo krūtinėje visų galingų tautų priekaištą;

Kuriuo Tavo priešai priekaištavo, O VIEŠPATIE; kuriuo jie priekaištavo Tavo pateptojo žingsniams.

Tebūna palaimintas VIEŠPATS per amžius. Amen ir Amen.

⁷⁴ Aš norėčiau keletą minučių pakalbėti su jumis apie. . . Pirmiausia aš noriu, kad jūs tai pasižymėtumėte ir perskaitytumėte tai dar ir dar kartą, tikrai labai gerai. Galbūt verta tai perskaityti dabar dar kartą. Dabar atidžiai paklausykite. Suprantate?

Atsimink, Viešpatie, savo tarnų priekaištą; kaip nešioju savo krūtinėje visų galingų tautų priekaištą;

Kuriuo Tavo priešai priekaištavo, O VIEŠPATIE; kuriuo jie priekaištavo Tavo pateptojo žingsniams.

Tebūna palaimintas VIEŠPATS per amžius. Amen ir Amen.

⁷⁵ Išnagrinėkite Tai atidžiai, kai Dovydas pasakė tai. Noriu panaudoti tai kaip temą. . . Tai labai keista, kaip Kalėdinė tema vėl; bet kaip aš pamokslavau praėjusį sekmadienį gan keista tema. Aš dabar pamiršau kas tai buvo. Tai buvo. . . [Brolis sako: „*Griūvantis Pasaulis*“—Red.] Atsiprašau? [„*Griūvantis Pasaulis*“.] Griūvantis: „*Griūvantis Pasaulis*“.

⁷⁶ Dabar kaip temą, aš noriu paimti šį sekmadienį: „*Priekaištai Dėl Žodžio*“. Taigi, leiskite man dar kartą pakartoti, tikrai gerai. . . „*Priekaištai Dėl Žodžio*“.

⁷⁷ Dievas turi laiką ir priežastį dėl to laiko - išpildyti visus Savo Žodžius. Dievas tiksliai žino, ką Jis ruošiasi daryti. Mes nežinome. Mes tiesiog turime tai priimti, kai Jis mums tai duoda. Tačiau Jis žino, ir niekas nesukliudys tam, ką Jis—Jis suplanavo padaryti. Viskas turi įvykti. Kartais turi būti atšiaurių ir sunkių dalykų, vien tam, kad išryškėtų tikra, tikroji objekto prigimtis.

⁷⁸ Jūs žinote, lietus gimsta atšiauriose, šurkščiose, žaibų nutviekstuose, griausmingose padangėse. Ir jeigu nebūtų lietaus, mes negalėtume gyventi. Bet jūs matote, ko reikia, kad prasidėtų lietus? Griaustinio, žaibų, blyksnių, rūstybės. Ir iš ten ateina lietus.

⁷⁹ Sėkla turi mirti, supūti, suirti, sugesti, pasmirsti ir sugrįžti į žemės dulkes, kad užgimtų nauja gyvybė.

⁸⁰ Auksą reikia daužyti, apverčiant ir vėl apverčiant, vėl ir vėl, ir daužyti, kol iš jo pašalinamas visas šlakas. Ne todėl, kad jis spindi, nes geležies piritas, vadinamas kvailių auksu, spindi kaip tikras auksas. Bet, paimkite juos abu kartu. . . ir padėkite skirtingose pusėse, vargu ar galėsite juos atskirti, bet padėkite juos kartu, jūs galėsite atskirti. Ir mušėjas visada turi mušti tol, kol jis—jis pamatys savo atvaizdą, atsispindintį aukse.

⁸¹ Ir Dievas nustato laiką ir turi tikslą viskam, ką Jis daro. Niekas nevyksta tiesiog atsitiktinai tiems, kurie myli Viešpatį ir yra pašaukti pagal Jo pašaukimą. Suprantate? Mes esame iš anksto paskirti. Ir viskas veikia tiksliai taip, kadangi Jis negali meluoti. Ir Jis pasakė, kad taip ir yra, kad viskam turi savo laiką, savo metą ir turi savo kelią. Ir Dievas stovi už kiekvieno judesio. Ir kartais jūs galvojate, kad viskas vyksta ne taip, kaip reikia. Tai priklauso nuo mūsų. Tie dalykai yra mums duoti, išbandymai ir nesėkmės. Tai patikrinimas kad pamatytume, kaip mes reaguosime į koki nors veiksmą.

⁸² Prieš kurį laiką Vermonte, brolis Fredas ir aš išvykome Niujorko pusėn, per Šampleno ežerą, ir mes atsidūrėme Niujorko pusėje. Ir aš užkopiau į kalną, ten kur, ant Aragano kalno, kur aš medžiодаu. Ir ten aš pamenu, kai buvau pasiklydęs, ir kaip Dievas parvedė mane atgal, tiesiog Šventąja Dvasia, per audrą. Aš būčiau miręs, žuvęs, taip pat ir mano žmona su Biliu, ten nedidelėje stovykloje už kelių mylių. Ir aš buvau apgęžtas.

⁸³ Ir ten buvo visai nedaug sniego, mes pravažiavome, kad patektume į stovyklą, ankstyvą pavasarį. Aš stovėjau ten ir kalbėjaisi su broliu Fredu, ir Šventoji Dvasia pasakė: „Pasitrauk“. Ir aš pasitraukiau kuriam laikui į krūmus. Jis man pasakė: „Tau yra paspėsti spąstai. Dabar būk atsargus“. Bet Jis nepasakė man, kaip, kas. Aš sugrįžau ir papasakojau broliui Fredui.

⁸⁴ Atėjau į bažnyčią tą vakarą, į auditoriją, paskelbiau tai žmonėms. Ir sekantį vakarą tai įvyko. Ir tuomet, stovėjau ten, kai Jis man pasakė, dėl kai kurių pašaipūnų, Jis pasakė: „Jie yra tavo rankose. Daryk su jais ką. Kad ir ką tu pasakysi, tai įvyks nedelsiant“.

⁸⁵ Štai taip. Kur, kažkokie nepagarbūs, nuodėmingi žmonės, ir jie tyčiojosi ir šaipėsi susirinkime, jaunas vyras ir jauna moteris. Jis bandė vulgariai mylėtis su ja pastate; ir atkreipė visų dėmesį, kol aš bandžiau pamokslauti. Atlošė jos galvą atgal ir atsistojo jai ant kelių, atlošė galvą ir bandė ją pabučiuoti, ir toliau taip elgėsi susirinkime, atkreipdamas dėmesį.

⁸⁶ Ir Šventoji Dvasia pasakė: „Dabar jis . . . Jie yra tavo rankose. Ką su jais darysi?“

⁸⁷ Stoju šventa tylą. Visi sėdėjo mirtinoje tyloje. Ir aš pagalvojau: „O Dieve, ką turiu daryti?“

⁸⁸ Tuomet aš prisiminiau, jeigu tai nebūtų buvęs Šventosios Dvasios perspėjimas prieš dvi dienas. Aš pasakiau: „Aš jums atleisiu“. Taigi, tai Jis ir norėjo, kad aš pasakyčiau. Suprantate?

⁸⁹ Nes po viso to, aš—aš būčiau kaltas, galbūt ne dėl to, bet kaltas. „Ir kaltas dėl mažo - kaltas dėl visko“.

⁹⁰ Taigi aš pasakiau: „Aš jums atleidžiu“. Ir dabar čia sėdi liudytojai, kurie buvo tuomet. Po to nužengė Šventoji Dvasia.

⁹¹ Dabar, matote, aš tikiu, kad visi šie dalykai turėjo prasmę. Ką jūs darytumėte su jėga? Kaip jūs, suprantate, reaguotumėte į veiksmą? Ateina koks tai veiksmas, tuomet kaip jūs reaguojate į tą veiksmą? Ar jūs suprantate, ką aš turiu omenyje? Ką jūs darytumėte? Ir galbūt visa tai lėmė, kad dabar esame ten, kur esame. Aš nežinau. Aš—aš tiesiog negaliu pasakyti. Bet visada buvo kažkoks būdas . . .

⁹² Ir atminkite, kad priekaištai dėl—dėl Žodžio. . . Visada buvo priekaištai dėl Žodžio. Per visus amžius Dievo pateptas Žodis visada susilaukdavo priekaištų. Ir štai kodėl taip sunku žmonėms, kurie nesupranta, nežino, kaip priimti priekaištus.

⁹³ Ar jūs prisimenate, kaip mokiniai, grįždami atgal, džiaugėsi, nes suprato, kad jie buvo pripažinti vertais atlaikyti priekaištus dėl Jo Vardo? Jis pasakė: „Visi, kurie dievobaimingai gyvena Kristuje, patirs persekiojimą“, - priekaištus dėl Žodžio.

⁹⁴ Jūs visada turite atlaikyti tuos priekaištus kad praeitumėte savo išbandymą, kad galėtumėte pamatyti. Kiekvienas žmogus, ateinantis pas Kristų, pirmiausia turi būti apmokytas kaip vaikas tam tikslui, kuriam Dievas jus paskyrė. Ir atminkite, jeigu tik jūs galėtumėte laikytis ramiai! Atminkite, jeigu Jis tam jus pašaukė, nėra nieko, kas galėtų sutrukdyti. Neužtektų kankinančių demonų sutrukdyti tam, kad Dievo Žodis pasireikštų. Jūs gimėte tam tikram tikslui, ir niekas negali užimti jūsų vietos. Jūs galbūt turėsite pamėgdžiotojus ir

visa kita, bet jie niekada neužims jūsų vietos. Teisingai. Dievo žodis triumfuos. Jis negali neišsipildyti. Štai kur turėtų stovėti kiekvienas krikščionis, žinodamas tai—tai. Ir išbandymai ateis, ir atrodys, kad iš visų pusių. Bet atminkite, kad Dievas turi tikslą, ir viskas bus gerai.

⁹⁵ Dabar tiesiog prisiminkime keletą Dievo Žodžio išsipildymo įvykių ir tuos, kurie savo laikotarpyje nešė tą Žodį.

⁹⁶ Aš—aš ne taip neseniai Dvasioje pajutau, kad kažkas mane kritikuoja. Tai galėjo būti iš besiklausančiųjų garsajuostės. Dėl daugybės nuorodų, grįžtant atgal ir paimant Biblijos veikėjus apie tai, ką sakau. Na, aš tai darau su tikslu. Biblijoje pasakyta, kad šie dalykai užrašyti tam, kad į juos pažvelgtume. Ir tai vienintelis būdas, be išsilavinimo, vienintelis būdas, kuriuo aš galiu tai padaryti, tai nurodyti į ten ir pasakyti: „Jūs matote, kur *tai* yra, kas dėl to nutiko, kur *tai* vyko“. Suprantate? Ir tuomet jūs tiesiog pastatote save į tą vietą.

⁹⁷ Kaip aš neseniai pamokslavau apie mažą berniuką laive, žinote, ir—ir senasis kapitonas buvo bimirštąs. Jis sirgo. Ir jis paklausė, ar nėra laive Biblijos. Jie surado mažą berniuką, kuris turėjo Bibliją, jis atėjo ir perskaitė Izaijo 53:5. „Jis buvo sužeistas už mūsų nusižengimus, sumuštas už mūsų neteisybes“. Ir jis tarė: „Leiskite . . . Leiskite man pasakyti jums, kapitone, kaip tai skaitydavo mano mama“. Pasakė: „Štai kaip ji tai užrašė: „Jis buvo sužeistas už Vilio Pruito neteisybę. Ir Jis buvo nubaustas už Vilį Pruitą. Ir visa tai, ką Jis padarė, buvo dėl Vilio Pruito“. Tai buvo jo vardas.

Senasis kapitonas pasakė: „Man tai patinka. Ar galėtum ten perskaityti mano vardą?“

⁹⁸ Jis atsakė: „Aš pabandyčiau“. Ir jis pasakė: „Jis buvo sužeistas už Džono Kvarco nusižengimus. Jis buvo sumuštas už Džono Kvarco neteisybę. Ir Jo režiais Jonas Kvarcas buvo išgydytas“.

Jis tarė: „Aš suprantu tai“. Ir Viešpats išgydė jį. Suprantate?

⁹⁹ Perskaitykite ten savo vardą. Jis buvo sužeistas dėl Viljamo Branhamo nusikaltimų. Jis buvo sumuštas už Viljamo Branhamo neteisybę. Jis tai padarė dėl manęs, ir Jis tai padarė dėl jūsų. Perskaitykite ten savo vardą.

¹⁰⁰ Na, štai tokiu būdu man patinka pateikti Raštus savo—savo žmonėms, tai ką Jis padarė kitam žmogui, kuris Jam pakluso. Ką Jis padarė kitam žmogui, kuris buvo ištikimas tam Dalykui, ir ką Jis padarė kitam žmogui, kuris buvo neištikimas tam Dalykui, tada perskaitykite tame savo vardą. Jeigu jūs būtumėte ten buvęs, kokią poziciją jūs būtumėte užėmęs? Ir atminkite, šiandien jūs turite privilegiją užimti tokią pat poziciją.

¹⁰¹ Kai, Nojus, dėl priekaištų Žodžiui, kurį jam klabėjo Dievas. Nojus, ten buvo priekaištai. Nojus gyveno mokslo amžiuje, kai jie buvo pasiekę tokių mokslo laimėjimų, kurie pranoko viską, ką

mes sukūrėme šiandien. Jie buvo daug gabesni, protingesni. Jų mokslas buvo gerokai pažengęs į priekį, palyginant su mūsų. Ir tiesiog atminkite, kad jam teko atlaikyti priekaištus dėl Žodžio, kurį jis pamokslavo šimtą dvidešimt metų ir susidurti su pašaipūnais. Jų puikūs moksliniai metodai įrodė, kad padangėse nėra lietaus. Bet, taigi, Nojus girdėjo Viešpaties Žodį, ir Jis buvo priešingas jų išivaizdavimui apie Tai. Taigi, prieš tai, kai jo gyvybė galėjo būti išgelbėta, jis turėjo išstoti ir pakelti priekaištus, kuriais šie pašaipūnai jį užgauliojo.

¹⁰² O, be jokios abejonės, jiems tikriausiai buvo gaila vargšo seno pamokslininko. Jie neuždarė jo į pamišėlių namus ar panašiai, nes galbūt tais laikais tokiu namų nebuvo daug. Jis buvo nepavojingas. Jis neketino niekam pakenkti, todėl jie tiesiog paliko jį ramybėje. „Tegul tas senas fanatikas ten, ant tos kalvos šlaito, stato ten laivą, kai nėra vandens. O, na, vargšas senukas! Bet, - ir sako, - iš kur tu gausi vandens, kad galėtum plukdyti savo laivą, Nojau?“

„Jis pasirodys iš padangių“.

¹⁰³ „Nesąmonė. Mes galime stebėti mėnulį ir žvaigždes, naudodami radarą“, - kad ir ką jie turėjo. „Ten nėra lietaus“.

Bet jis atsakė: „Dievas pasakė, kad Jis patalpins ten“.

„Kaip Jis tai padarys?“

¹⁰⁴ „Tai Jo reikalas. Vienintelis dalykas, kurį aš turiu padaryti, tai išpėti jus, kad pasitrauktumėte iš čia“.

¹⁰⁵ Ir beveik tas pats dabar. „Iš kur ateina ugnis?“ Broli, šiandien viskas šiek tiek aiškiau nei tai buvo Nojaus laikais. Mes jau matome, kur tai yra. Tiesiog pasirodžiusi išiplieksti, štai ir viskas. Mokslas jau . . . Ši kartą nėra jokio pasiteisinimo, visiškai, nes mokslas tai jau surado. Taip, pone.

¹⁰⁶ Taigi, dabar mes sužinome, kad tai buvo gana įdomus dalykas. Taigi jiems pasidarė gaila vargšo seno pamokslininko ir jie tiesiog paliko jį. Tai buvo galbūt keistas dalykas tiems žmonėms, vien pagalvojus, kad vyras, kuris turėtų būti protingas ir gali patikėti, kad Dievas, Dangaus ir žemės Kūrėjas, padarys kažką ar pasakys kažką, kad Jis ketina padaryti tai, kas prieštarauja jų mąstymui, tai, ką jie turėjo. Galbūt jūs to nesupratote. Pažvelkite. Buvo . . . Jie manė, kad savo mokslu gali įrodyti kiekvieną natūralų dalyką. Jei tai nėra pasaulis, kuriame šiandien gyvename, intelektualus, išsilavinimo ir mokslo kupinas pasaulis! Ir viskas, ką jie galėjo įrodyti, kad buvo klaidinga, Dievo . . . „Joks Dievas niekada negalėjo kalbėti nieko, ką (buvo) būtų galima moksliskai įrodyti, kad to nebuvo“.

¹⁰⁷ Šiandien jie turi tą pačią sampratą. Jeigu jūs gydytojas sako, kad sergate vėžiu, jūs turite mirti, ir mokslas įrodo, kad pas jus vėžys, ir jis yra paskutinės stadijos, yra kvaila galvoti ką nors kita, nes jūs mirsite; štai ir viskas. Mokslas sako, kad

jūs mirsite. Jie ištyrė jus, ir tai viskas. Jūs mirsite. Ir jie mano, kad tai kvaila, jeigu jūs bandote pasakyti, kad Dievas pažadėjo tai padaryti. Suprantate, kaip tai buvo, jūs turite atlaikyti tą priekaištą.

¹⁰⁸ Jie sako, jeigu gydytojas sako čia: „Mes apžiūrėjome, ir vėžys įsisenėjęs. Mes jus prapjovėme. Jis yra išplitęs po visą jūsų kūną, širdį, plaučius ir kepenis, visur. Tai neįmanoma“.

Taigi, matote, kai jūs sakote: „Bet jis gyvens, bet kuriuo atveju“.

Jie sako: „Na, vargšelis, tiesiog palikite jį ramybėje“.

¹⁰⁹ Aš prisimenu vakarą. Bilis Hall, brolis Hall iš Miltauno bažnyčios, daugelis iš jūsų prisimenate tą atvejį. Ir kai jis. . . Jie išsikvietė mane. Mano žmona, uošvė ir aš nuvykome ten. Jis vedė merginą, kuri, manau, buvo Džordžo Kupp miesto mero ar teisėjo, sesuo. Jo. . . Tai buvo jo svainis. Jie atvežė jį čia mirti. Gydytojas Miltaune, gydytojas Naujajame Albanyje diagnozavo jam kepenų vėžį. Taigi aš nuvykau pas ponį Hall. Ir jis sirgo gelta, buvo visas geltonas. Ir aš pasakiau: „Na, aš manau, jis mirs“. Ir aš pasakiau: . . .

¹¹⁰ Ji tarė: „Broli Bilai, ar yra koks nors būdas. . . Ar jūs galite išgirsti iš Dievo?“

Aš pasakiau: „Aš—aš nežinau, sese Hall. Aš galiu melstis“.

¹¹¹ Aš meldžiausi. Aš sugrįžau namo, ir Viešpats man nieko nepasakė. Sekančią dieną aš grįžau ir vėl meldžiausi.

Ir ji paklausė: „Ar jūs žinote kokį nors gerą gydytoją?“

¹¹² Aš atsakiau: „Na, mūsų šeimos gydytojas yra Dr. Sam Adair, čia Džefersonvilyje. Jis—jis—jis. . . Jo tėvas buvo mūsų šeimos gydytojas. Jaunasis Sam ir aš visada buvome geri draugai, ir—ir lankėme mokyklą beveik tuo pačiu metu, kartu augome. Mes visada kreipiamės į jį, kai kas nors negerai“.

Ji tarė: „Įdomu, ar jis ateitų apžiūrėti Bilį Hall?“, - jos vyra.

Aš pasakiau: „Aš paklausiu jo“.

¹¹³ Na, Sam pasakė man: „Bili, jei gydytojas pasakė, kad pas jį vėžys, - pasakė, - man belieka padaryti tik vieną dalyką, aš nusiūsiu jį pas ką nors, kas protingesnis už mane, pas specialistą. Ir mes padarysime rentgeno nuotraukas; ir nesukelsime jam daugiau rūpesčių“.

¹¹⁴ Mes nusiuntėme į Naująjį Albanį ir iš ten esančio gydytojo gavome rentgeno nuotraukas. Nuvežėme į Luisvilį, apžiūrėjo jį, vežė greitosios pagalbos automobiliu ir grąžino jį atgal.

¹¹⁵ Na, žinoma, jis nepasakė poniai Hall, kokia jo problema, taigi jis paskambino man. Jis pasakė: „Jis mirs, - pasakė, - tavo draugas pamokslininkas“. Pasakė: „Specialistas iš Luisvilio ką tik paskambino man ir pasakė: „Diagnozė, kurią nustatė gydytojai. . . Miltaune; ir gydytojas, Naujajame Albanyje;

nustatė teisingą diagnozę“. Ir pasakė: „Tai kepenų vėžys, ir labai išplitęs. Ir, Bili, mes negalime išpjauti žmogui kepenis ir kad jis liktų gyvas“. Tarė: „Jis mirs. Ir jeigu jis yra pamokslininkas, jis turėtų būti pasiruošęs“.

¹¹⁶ Aš pasakiau: „Klausimas ne apie tai. Bet jam ne daugiau kaip penkiasdešimt penkeri, taigi jis dar turi daug gyvybės, kad pamokslauti“. Ir aš pasakiau: „Na, jeigu jis mirs, tai tada viskas išspręsta. Ačiū jums, gydytojau Sam“.

¹¹⁷ Ir aš nuvykau ten ir pakviečiau ponią Hall, ir aš jai pasakiau. Aš pasakiau: „Ponia Hall, Sam pasakė, kad Luisvilio diagnozė buvo tokia pati, kaip ir Naujajame Albanyje bei Miltaune. Žmogus miršta. Brolis Hall mirs. Pas jį kepenų vėžys ir jis progresuoja“.

¹¹⁸ Ir taigi, ji pradėjo verkti. Aš atsisukau, pasimeldžiau su juo. Ir jis tuomet buvo kaip nesavas, iki tol, kad net nežinojo, jog aš esu kambaryje.

¹¹⁹ Taigi, aš sugrižau. Tomis dienomis į namus ateidavo daug žmonių. Veikloje daugiau nieko nebuvo. Tai nebuvo tiek užkrečiama, ir žmonės plūdo iš visur.

¹²⁰ Aš norėjau šiek tiek pailsėti. Taigi, aš prasmukau, atsikėliau anksti, apie pusę trijų ar trečią. Brolis Vudas dar nebuvo pasirodęs. Aš pažvelgiau į takelį, bet ten nebuvo nė vieno žmogaus, taigi aš pasiėmiau savo seną kepurę, išlinkau į miegamąjį ir pasiėmiau .22 kalibro šautuvą. Ketinau išeiti pamedžioti voverių, maždaug iki aštuntos valandos ir tada prigulti kur nors po medžiu ir šiek tiek pamiegoti. Namuose jūs to negalėtumėte padaryti.

¹²¹ Aš pasiėmiau savo kepurę ir nuėjau per kambarį. Ant sienos kabojo obuolys. Ir tai buvo labiausiai užkrėstas obuolys. Jis buvo išgraužtas kirmėlių, gumbuotas ir visas apdžiūvęs. Ir aš pagalvojau: „Kodėl Meda jį pakabino ant sienos?“

¹²² Ir vėl pastebėjau, kad jis nebuvo ant sienos. Jis kabojo ore. Aš nusitraukiau savo seną kepurę, padėjau į kampą šautuvą ir puoliau ant kelių. Aš paklausiau: „Viešpatie, ką Tu norėtumei, kad Tavo tarnas žinotų?“

¹²³ Nusileido dar vienas, nusileido dar vienas, kol ten kabojo kokie keturi ar penki obuoliai (dabar jau pamiršau, kiek jų buvo). Tada didelis, gražus obuolys su juostelėmis; tiesiog labai didelis, sveikai atrodantis obuolys, nusileido žemyn ir suvalgė tuos kitus išgraužtus obuolius. Ir Jis tarė: „Kelkis. Atsistok“. Pasakė: „Eik, pasakyk Bilui Hall, kad jis nemirs. Jis gyvens“.

¹²⁴ O, aš nubėgau taip greit, kaip tik galėjau ir pasakiau: „Ponia Hall, aš turiu TAIP SAKO VIEŠPATS. Jis gyvens“. Ir jis išgirdo mane. Jis bandė šaukti, bet nebegalėjo kalbėti.

¹²⁵ Aš grįžau ir paskambinau Sam. Ir aš pasakiau: „Sam, mūsų—mūsų brolis gyvens“.

Jis tarė: „Kaip jis štai taip gali gyventi?“

126 Aš pasakiau: „Tai ne man spręsti. Dievas taip pasakė. Tai viską išsprendžia“.

127 Jis ir šiandien gyvena. Tai buvo maždaug prieš dešimt metų. Tiesiog stiprus ir sveikas. Po to laiko mirė jo žmona. Jis vėl vedė.

128 Kaip tai įvyks, Džordžui Rait ir dar daugeliui kitų, kuriuos mes galėtume įvardyti? Kas tai yra? Tai atlaikyti priekaištus. Jie juokiasi ir šaiposi.

129 Aš prisimenu, kaip prieš 37-ųjų potvynį. Stovėjau ten kartu su Falls Miesto Pervežimo Kompanija ir pasakojau jiems apie tai, kad vanduo pakils iki trisdešimt dviejų pėdų aukščio, aš manau kad tai buvo, Spring gatvėje. Jie juokėsi iš manęs. Jie pasakė: „Vargšas Bilis. Aš manau, kad jis. . . Tas vaikas!“ Aš tuomet buvau tik jaunas vaikinukas. Jis pasakė: „Bilis yra geras vaikas. Gaila, kad jis taip susipainiojo“. Aš nebuvau susipainiojęs. Aš buvau pakrikštytas, ne susipainiojęs. Aš tiesiog buvau „pakrikštytas“. Ir tai įvyko tiesiog tokiu būdu.

130 Nuo tada, kai kalbėjau, aš pastebėjau sesę Hattie Rait, aš manau, sėdi ten gale. Ji prisimena tą atvejį apie Bilį Hall. Daugelis. Kiek iš čia esančių, ši rytą prisimena tą atvejį? O, tai bent! Žinoma. Daugelis iš jūsų.

131 Taigi, jie apgailestauja dėl mūsų, apgailestauja dėl visų, kurie bando laikytis Žodžio, šiomis pašaipūnų dienomis. Bet atminkite, priekaištai turi ateiti. Visada taip buvo. Jie turbūt manė, kaip jie padarė ir tuomet, kad Dievas, po to, kai viskas buvo moksliskai įrodyta, kad Dievas nekalbės nieko, kas prieštarautų mokslui. Na, tai kas ir daro Jį Dievu. Jeigu Jis būtų tiesiog vadovavęsis mokslu, tuomet tai nebūtų buvę daugiau nei tai, ką gali pasiekti žmogus. Bet, Jis yra Dievas. Jis—Jis yra mokslo Kūrėjas. Jis gali daryti tai, ką Jis nori.

132 Jie turbūt galvojo: „Vargšas senukas Nojus, na, palikime senuką ramybėje. Jis praranda visas linksmybes, kurias mes turime šiomis dienomis, tiesiog palikime jį ramybėje“. Tai maždaug panašiai ir dabar.

133 Bet taigi, aš noriu čia pasakyti dar vieną dalyką. Taigi, mes žvelgiame atgal ir žavimės jo tikėjimu. Bet man įdomu, jeigu būtume gyvenę tomis dienomis, ar mes būtume užėmę tokią pat poziciją, kokią užėmė Nojus? Ar mes pajėgtume ir norėtume atlaikyti priekaištus, susijusius su Tiesa? Kai iš visų milijonų, gyvenusių tuomet pasaulyje, tik Nojus ir jo šeima stojo už Tiesą. Ar pagalvojote apie tai? Tik tas vyras ir trys jo sūnūs, jo marčios, jo žmona, buvo vieninteliai, kurie stojo už tą Tiesą. Bet jie turėjo TAIP SAKO VIEŠPATS. Mes žvelgiame atgal ir žavimės juo. Ar galime dar kartą apie tai pagalvoti?

Aš turiu paskubėti, dėl tų dovanėlių šiems vaikučiams.

¹³⁴ Abrahamas, pats žodis *Abrahamas* reiškia „daugelio tėvas“, padaro jį „tautų tėvu“.

¹³⁵ Taigi, Abrahamas išgirdo Dievo Žodį. Abrahamas buvo pranašas ir jis išgirdo Dievo Žodį. Ir mes žavimės Abrahamu už tai, kad jis laikėsi Dievo Žodžio; kaip jis atsiskyrė nuo savo giminaičių; kaip tai sunku buvo Abrahamui. Jis ten užaugo. Atvyko iš Babilono, ir – ir gyveno Šinaro ir Chaldėjų žemėje, Ūro mieste, kur buvo visi jo bičiuliai, jo žmonės, ir tie, su kuriais jis ėjo į bažnyčią, ir visa kita. Bet Dievas pasakė: „Atsiskirk“. O, tai bent! Koks tai buvo siaubingas dalykas – palikti viską, kas jam buvo brangu, viską, kas jam buvo tikra, kas jam buvo brangu. Ir Dievas jam pasakė: „Atsiskirk“.

¹³⁶ Ir davė jam labai keistą dalyką. „Tu turėsi kūdikį nuo savo žmonos“. Jam buvo septyniasdešimt penkeri, o jai – šešiasdešimt penkeri. Jau daugelį metų nebebuvo su ja, kaip su moterimi, kaip su moterimi, kuri ketino susilaukti vaikų. Ir štai, gyvenęs su ja nuo tada, kai ji buvo jauna mergina, nes ji buvo jo pusseserė, ir kaip tuomet jis galėjo susilaukti to vaiko? Ir dabar, ar galite įsivaizduoti Abrahamą, išeinantį tarp savo bičiulių ir sakantį: „Mes su Sarah turėsime kūdikį, Sarah ir aš?“ Ar galite tai įsivaizduoti?

¹³⁷ Na, žmonės kalbėjo: „Vargšas senukas, su juo kažkas negerai“.

¹³⁸ Tai priekaištas, bet Abrahamas laikėsi to. Ir kai jam buvo šimtas metų, jis niekada nesuabejojo Dievo pažadu. Jis toliau iškentė priekaištą, žinoma, laikydamasis to.

¹³⁹ Ar pastebėjote skirtumą tame? Sarah pati pabandė Abrahamui, tiksliau, Dievui, šiek tiek padėti. Ji galvojo, žinote, kitaip, nei Dievas pažadėjo. „Taigi, žinote, aš esu sena moteris, bet štai Hagara yra graži moteris. Abrahamas neprieštaraus, kad taip pat ir ją vestų. Taigi, žinote, tai – tai padės Dievui. Tai padės Dievui, kadangi Hagara, čia, jai turbūt tik dvidešimt metų. Ji yra mano tarnaitė. Ir žinote, ką aš padarysiu? Aš duosiu ją savo vyrui už žmoną“, – nes poligamija buvo teisėta. Taigi jis pasakė: . . . „Aš duosiu ją ir ji pagimdys kūdikį mano vyrui, o paskui aš pasiimsiu kūdikį. Ir tai tas, kurį Dievas pažadėjo“.

¹⁴⁰ Jūs matote, mes visada bandomė kažką padaryti; negalime palaukti Jo. Mes turime kažką daryti patys. Galbūt viskas ir gerai. Ji galbūt buvo graži. Tai galbūt atrodė labai gerai, bet tai nebuvo pagal Žodį. Dievas pasakė Abrahamui, kad kūdikis ateis per Sarah.

¹⁴¹ Ar prisimenate, ką Jis pasakė apie mažąją Kaimenę? „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. „Kaip tai buvo Nojaus dienomis, taip bus ir ateinant žmogaus Sūnui, kai buvo keletas, tik aštuonios sielos buvo išgelbėtos“. Tie Žodžiai negali neišsipildyti, taigi atidžiai stebėkime save ir laikykimės Žodžio. Gerai. Suprantate?

142 Žmonės visada bando ką nors pagaminti, kad užimtų kuriančios Dievo valios vietą. Suprantate, kaip aš dažnai sakydavau, ir galbūt prieš bažnyčią, anksčiau, žinote, jūs negalite prašyti avies: „Ar pagaminsi man vilnos?“ Ne, ji negali to padaryti. Taigi, ožys negali pagaminti vilnos, nes jo prigimtis to neleidžia. Nesvarbu, kiek jūs stengsitės aprišti ožį avies vilna, tai nesuveiks. Ožka negali pagaminti vilnos, ir avis negamina vilnos. Bet ji turi vilną, nes yra avis. Štai kas ją daro avimi. Ji negamina.

143 Mes neturime gaminti Dvasios vaisių. Mes turėtume nešti Dvasios vaisius. Obelis negamina obuolių; ji tiesiog juos neša, nes yra obelis.

144 Ir jeigu mes bandome ką nors pagaminti: „Aš padėsiu tam Reikalui. Aš dešimt metų studijuosiu seminarijoje. Aš išmoksiu *tą, aną ar kitą*, ir gausiu Meno bakalauro ir Daktaro laipsnį. Aš tik padėsiu Viešpačiui“. Tai nesuveiks.

145 Dievas pagal išankstinį paskyrimą pašaukia, ką Jis nori. Jis duoda Karalystę tiems, kuriems Jis nori ją duoti. Mes išmokome tai iš Nebukadnezaro.

146 Mes išmokome tai iš—iš Jeremijo, kai Dievas jam tai pasakė, per Viešpaties Žodį, kad ateis laikas, kai Izraelis bus išvestas į Babiloną septyniasdešimčiai metų. Štai atėjo kitas pranašas. Jis jau buvo jam pasakęs, pasakė: „Taigi, jūs turėsite pranašų, pakils. Ir jūs turėsite jų ten, Babilone, kurie pakils, ir sapnuos ir pranašaus, kurie pranašaus priešingai Tam. Bet pasakyk žmonėms, kad neklausytų tų žmonių“.

147 Ir ateina vyras, vardu, vienas iš pranašų, Hananija. Ir kai Jeremijas stovėjo ten su jungu ant kaklo, priėjo Hananija, tarė: „TAIP SAKO VIEŠPATS, per pilnus dvejus metus visi Viešpaties indai. . .“ Taigi, iš esmės, tai atrodė labai gerai. „Dievas ruošiasi palaiminti Savo tautą. Jis ruošiasi sugražinti viską, per dvejus metus“.

148 Ir Biblijoje pasakyta, net pranašas Jeremijas pasakė: „Amen. Amen. Hananija, te Viešpats padaro, kad tavo žodžiai išsipildytų. Bet pagalvokime apie kai ką, Hananija. Dar prieš mus buvo pranašų, ir jie pranašavo apie didžiųjų tautų karus ir taip toliau. Bet, atmink, pranašas tampa žinomas po to, kai jo pranašystė išsipildo“. Suprantate?

149 Tada Hananija priėjo, pagriebė jungą, esantį ant Jeremijo kaklo, visų kunigų ir susirinkusiųjų, gal pusantro milijono žmonių, akivaizdoje. Ir paėmė tą jungą, kurią Dievas buvo uždėjęs Jeremijui ant kaklo kaip ženklą ir sudaužė ją į gabalus, ir numetė jam po kojomis, tiesiog užsidegęs, ir tarė: „TAIP SAKO VIEŠPATS per dvejus metus jie sugrįš“.

¹⁵⁰ Jeremijas tik pažvelgė į jį. Tai prieštaravo Žodžiui, taigi jis tiesiog nuėjo. Ir Dievas pasakė: „Sugrįžk ir pasakyk jam, – pasakė, – Aš niekada jam nekalbėjau“.

¹⁵¹ Jis buvo tiesiog užsidegęs. Jis priėmė savo paties išpūdį. Suprantate? Jis niekuomet nelaukė, kol iš tikrųjų pamatys ir supras, kad tai ne jis, kad Dievas tai sako. Jis sugrįžo, visas užsidegęs. Jeigu . . .

¹⁵² Šiandien tai randame visoje šalyje. Neseniai vienos iš mūsų garsajuosčių buvo klausomasi namuose, kur grupė tarnautojų tiesiog ten buvo įtikinta ir ruošėsi pasikrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu. Ir vyras atsistojo kambaryje, kuris kalbėjo kalbomis ir tarė: „TAIP SAKO VIEŠPATS. Laikykitės to, ką jūs gavote. Tiesiog laikykitės, eikite toliau, ir Aš jus palaiminsiu“.

¹⁵³ Jie pasakė: „Na, jeigu Viešpats tai pasakė, manome, kad taip ir yra“. Jūs suprantate, tai nebuvo patikrinta su Žodžiu. Pirmiausia reikia paimti Žodį. Štai taip. Tai prieštaravo Žodžiui.

¹⁵⁴ Štai grįžta Jeremijas, tas pateptas pranašas. Dievas jam pasakė: „Aš žinau, kad Hananija sulaužė tą medinį jungą ant tavo kaklo, kurį Aš buvau uždejęs, bet aš padarysiu vieną iš geležies“. Jis pasakė: „Ir visos tos tautos, kurios iškeliauo tarnauti Nebukadnezarui, Mano tarnui“, – o jis buvo pagonis. Suprantate? Ir Izraelis, laikydamasis visų savo aukų, bet jie nebuvo . . . Suprantate?

¹⁵⁵ Dievas davė pažadą, kad Jis palaimins, bet tie palaiminimai yra su tam tikromis sąlygomis. Ir jūs turite įvykdyti tas sąlygas, kad tai suveiktų.

¹⁵⁶ Sėdėjo čia, prieš kurį laiką, su maža, miela mergaite. Pirmiausia aš peržvelgiau tą šeimą, kad pamatyčiau, ar nėra nieko blogo. Dievas išgydys, bet tam yra sąlygos. Suprantate? Vienintelis dalykas, kurį radau, tai, kad motina bijojo vartoti vaistus, galvodama, kad tai neteisinga. Aš pasakiau: „Negalvokite taip, sese. Išmeskite tai iš galvos. toliau gydykite vaiką. Duokite jam vaistų. Dievas duos žinoti“. Suprantate?

¹⁵⁷ Taigi, bet dalykas tas, kad surasti, sužinoti. Ir tuomet, jeigu tai yra TAIP SAKO VIEŠPATS, puiku.

¹⁵⁸ Dabar mes čia sužinome, kad šie žmonės bandė kažką sukurti; Hagara ir—ir Sarah, kad padėtų Abrahamui, padėtų Dievui išpildyti Savo pažadą. Jūs negalite to padaryti. Nėra jokio būdo tai padaryti. Tai—tai prieštarauja viskam. Dievo Žodis išsipildys bet kuriuo atveju. Jūs tiesiog turite tvirtai stovėti Žodyje ir sakyti: „Tai *tokiu* būdu“, ir laikytis Žodžio. Taigi, žiūrėkite, sukurti kažką, kas užimtų Jo Žodžio vietą!

¹⁵⁹ Galbūt taip pat ir Abrahamo draugai, jei kada nors atkreipėme dėmesį, galbūt Abrahamo draugai atėjo ir pasakė:

„Na, tautų tėve, kiek dabar turi vaikų?“ Kai jam buvo šimtas metų. „Pasakyk, tautų tėve, daugelio tėve, kiek dabar turi vaikų?“ Pašaipūnai!

¹⁶⁰ Dabar, argi jūs nematote laiko? Argi mes nematėme to, kad kartais, kai mes meldėmės už ką nors ir tai neįvyko?

¹⁶¹ „Štai sėdi pagyvenęs vyras“, - jie sako. „Jis aklas. Jis kurčias. Jis nebylys. Jis serga. Jis padarė *taì*. Nueikite ten ir išgydykite jį, jūs, Dieviškieji išgydytojai. Mes tuo patikėsime“.

¹⁶² Argi jie nesuvokia, kad tai tas pats šėtonas, kuris pasakė: „Nuženk nuo kryžiaus ir aš patikėsiu Tavimi. Paversk šiuos akmenis duona, ir aš patikėsiu tuo“? Suprantate? Tas pats šėtonas, kuris užrišo mūsų Viešpačiui ant akių skudurą, trenkė Jam per galvą lazda ir tarė: „Jeigu Tu esi pranašas, pasakyk mums, kas Tau sudavė, ir mes Tavimi patikėsime“.

¹⁶³ Na, žinote, Jis žinojo, kas Jam trenkė. Jis galėjo tuos akmenis paversti duona. Arba Jis galėjo nužengti nuo kryžiaus. Bet kas mes būtume šiandien, jeigu Jis būtų tai padaręs? Suprantate? Jie nežino Dievo programos. Jūs turite sužinoti, ką Dievas yra pažadėjęs.

Taigi, aš turiu paskubėti.

¹⁶⁴ Dabar, taigi jie galbūt pasakė: „Tautų tėve, prieš dvidešimt penkerius metus mes girdėjome tave kalbant, kad turėsi vaiką nuo Saros ir iš jo kils tautos. Taigi, kiek šiuo metu tu turi vaikų, tautų tėve?“ Hm! Suprantate? Tai ta pati sena kritikos dvasia, kuri kritikuoja.

¹⁶⁵ Ką padarė Abrahamas? Pasakyta: „Jis neabejojo Dievo pažadu per netikėjimą“.

„Na, čia tu meldeisi už *tokį ir tokį*, ir jie nepasveiko“.

¹⁶⁶ Tai neturi reikšmės. Jeigu aš šiandien vakare melsiuosi už dešimt tūkstančių, ir dešimt tūkstančių ryte mirs, rytoj vakare aš vis tiek patepsiu ligonius ir melsiuosi už juos. Dievas taip pasakė. Tai nesustabdo, nė trupučio. Dievas pažadėjo tai. Aš tuo tikiu. Žinoma. Vis tiek nėra jokio skirtumo, ką jie sako. Bet jie šaipysis. Tai priekaištas dėl Žodžio.

¹⁶⁷ Abrahamas, laikėsi Dievo Žodžio, galiausiai Jis išsipildė. O, tai bent!

¹⁶⁸ Stebėkite patyčias dėl nevaisingumo. Pirma patyčios ir priekaištai dėl nevaisingumo. Jie turėjo... Ji turėjo visus tuos metus atlaikyti priekaištus dėl nevaisingumo. Jai buvo beveik šimtas metų. Jai buvo devyniasdešimt, su Dievo Žodžiu, kuris sakė, kad ji taip pat bus *karalienė*, šio vaiko motina. Ji ir Abrahamas, nevaisingi, abiejų—jų kūnai buvo kaip ir mirę, bet jie niekada nė trupučio nesuabejojo tuo Žodžiu. Bet pirmiausia jie turėjo tai atlaikyti. Ir tuomet, aleliuja, Dievas laikėsi Savo Žodžio, tą tamsią valandą: gimė Izaokas. „Ir jo sėkla, kaip jūros

smėlis ar Dangaus žvaigždės“. Suprantate? Dievas visada atsako į Savo Žodį. Taip. Pirmiausia nevaisingumas, tada Izaokas.

¹⁶⁹ Zacharijas ir Elžbieta, taip pat, tas pagyvenęs vyras ir pagyvenusį moteris, toliau laukė. Kai Zacharijas atėjo ten ir galėjo užrašyti ant savo lentelės, jis pasakė: „Angelas sutiko mane ir pasakė, kad susilauksiu vaiko nuo Elžbietos, savo pagyvenusios žmonos. Aš nebegaliu kalbėti. Esu nebylys. Būsiu nebylys iki tos dienos, kol gims kūdikis. Bet kūdikis gims, ir jis bus Aukščiausiojo pranašas. Jis pristatys Ryto Žvaigždę. Jis paruoš kelią Mesijui“. Kaip tai gali būti?

¹⁷⁰ Kai kurie sakė: „Vargšas senolis. O, aš—aš manau, kad jam šiek tiek pasimaišė galvoje, žinote. Yra kažkas. Bet pažvelkite į pagyvenusią Elžbietą ten, maždaug aštuoniasdešimties. Ir pažvelkite—pažvelkite—pažvelkite į Zachariją, pasenusį ir drebantį, ir tuomet jis kalba štai tokius dalykus. Na, vargšas senolis“.

¹⁷¹ Bet jis turėjo Viešpaties Žodį. Toks priekaištas, kad ji net keletą dienų buvo pasislėpusi. Bet jis stovėjo su Žodžiu. O, tai bent!

¹⁷² Atsisakydamas populiarumo, atsisakydamas viešos nuomonės, atsisakydamas tuometinio blizgesio, jų dienų stiliaus ir dalykų. Jie atsisakė to. Jie atsisakė eiti su netikinčiųjų minia. Jie atsisakė pasaulio dalykų. Jie turėjo tai padaryti, kad galėtu pasilikti su Dievo Žodžiu. Jie turėjo tai padaryti.

¹⁷³ Taip yra ir šiandien. Jūs atsiskiriate nuo visko - tiktai jus ir Dievas. Tai nėra tai, ką daro bažnyčia. Tai - ką jūs darote su Dievu. Suprantate? Tai jūs, kaip asmuo. Taip.

¹⁷⁴ Bet pažiūrėkite, ką Dievas jam davė. Kai Pats Jėzus atėjo, Zacharijo jau nebebuvo ir taip pat Elžbietos. Bet kai jų sūnus nuėjo į tyrlaukius su TAIP SAKO VIEŠPATS, Jėzus pasakė: „Tarp tų, kurie gimę iš moterų, nėra kilusio didesnio nei jis“. Amen. Kas? Ji patyrė priekaištą dėl nevaisingumo. Ji laikėsi Žodžio ir pagimdė štai tokį sūnų.

¹⁷⁵ Kaip ir senų laikų Sarah, kaip Abrahamas, pagyvenusį pora laikėsi To. Pažvelkite, dauguma iš kada nors gimusių, „kaip jūros smėlis“, pasaulyje nėra tokios gausios žmonių rasės kaip žydai. „Kaip jūros smėlis ar padangių žvaigždės“. Kas įvyko? Tai įvyko mažumoje - vienas vaikas.

¹⁷⁶ Dabar suprantate, kur link einu. Vienas vaikas - tai viskas, ko reikėjo. Prireikė vieno vaiko, kad sukirstų tautas ir parodytų į Mesiją. Prireikė vieno, paklusnaus. Teisingai. Dievui tereikia vieno žmogaus. Tai viskas, ko Jam reikia, kad Jis kažkur turėtų balsą. Tai viskas, ko Jis nori - paimti vieną žmogų, kad būtų Jo pavaldume. O, kaip Jam patinka paimti vieną žmogų!

¹⁷⁷ Kartą Jis paėmė Nojų. Kartą Jis paėmė—Jis paėmė Možę. Jis paėmė Jeremiją. Jis paėmė Eliją. Jis paėmė Eliziejų. Jis paėmė

Joną. Jis—Jis paėmė. . . Jis paėmė Samsoną. Tol, kol Jis gali paimti vieną žmogų, kad būtų Jo pavaldume - tai Jo Balsas. Jis gali kalbėti per jį. Jis gali pasmerkti pasaulį. O, tai bent!

¹⁷⁸ Kaip Jis trokšta ir siekia paimti žmogų, kad būtų Jo pavaldume: „Kad Aš galėčiau kalbėti per jį. Galėčiau leisti, kad išgirstų Mano Balsą. Nors jam ir teks atlaikyti priekaištus, bet Mano Balsas bus išgirstas“. Suprantate? O, taip.

¹⁷⁹ Pirmiausia - nevaisingumas. Turėjo būti nevaisinga, atlaikyti priekaištus dėl nevaisingumo. Sarah turėjo tai atlaikyti. Taip pat ir Zacharijas su Elžbieta turėjo tai atlaikyti.

¹⁸⁰ Pažvelkite šiandien. Dabar aš pasakysiu kai ką. Pažvelkite šiandien į paleistuvės vaikus. Ji paėmusi tautas po politinė denominacijos valdžia, paleistuvė ir jos dukterys. Pažiūrėkite, kokia karta išaugo iš denominacijų, ir kiek nedaug yra teisiųjų. Nesijaudinkite. Pasilikite su Žodžiu. Viskas gerai.

¹⁸¹ Galbūt iš jūsų šaipysis, vadins šventais velenėliais. Jus gali vadinti įvairiais netinkamais vardais. Bet pasilikite tiesiog ten - Tai Žodis, priekaištai dėl Žodžio, tai, ką jie kalbės apie jus.

¹⁸² Jaunas vaikinai, jis galbūt yra čia ši rytą. Jis mano draugas; Džimas Poole, jaunas Džimas, jo—jo žmonės. Anądien jo paklausė. Na, jis buvo pakrikštytas čia. kažkas jam pasakė, pasakė: „Jei tu ruošiesi krikštytis bažnyčioje, kodėl tau nepasirinkus didelės bažnyčios, ką nors?“ Suprantate? Bet jis pamatė Šviesą. Tai ir viskas. Suprantate?

¹⁸³ „Neteisiųjų vaikų yra daugiau nei teisiųjų“. Taip. Gerai. Kiek nedaug jų yra pas teisiają! Pažvelkite, kokia maža saujelė buvo Nojaus dienomis. Suprantate? Pažvelkite, kiek jų buvo Sodomos dienomis. Suprantate? Kiek nedaug yra teisiųjų!

¹⁸⁴ Kiek daug vaikų turi paleistuvė! Ji tiesiog gimdo vaikus bet koku būdu, bet visi jie yra nesantuokiniai. Paleistuvė pagimdo paleistuvę. Suo gimdo šunį.

¹⁸⁵ O pas Kristų gimsta pateptieji. Biblija pagimdo teisiuosius, taigi mes turime išlaikyti mintį, kad esame maža grupelė. Koks tai maloningas dalykas!

¹⁸⁶ Pažvelkite į didingą Efezo bažnyčią, ten buvo tik dvylika. Taip. Pažvelkite kokią grupelę mes turime šiandien, palyginus su jais. Taip.

Nojaus dienomis buvo tik aštuonios sielos.

¹⁸⁷ Loto dienomis buvo tik penkios, ne, keturios; Lotas, žmona ir jo dvi dukterys. Ir ji pavirto akmeniniu stulpu, po to kai ji išėjusi atsisuko atgal. Faktiškai tą dieną išėjo trys.

¹⁸⁸ Ir Jėzus pasakė: „Kaip tai buvo tomis dienomis“. Privalome stebėti ir būti atsargūs. Kiek nedaug yra teisiųjų! Bet kaip visada, pašaipūnai turi priekaištauti. Nevai-. . . Pirmą atlaikyti priekaištą dėl nevaisingumo. Tai bent!

189 Aš tiesiog turiu paskubėti. Aš . . . Aš nenoriu . . . Noriu padėti tiems vaikučiams. Dar pakentėkite mane truputėlį. Suprantate?

190 Žmonės lieka tokie patys kaip ir visada. Dabar aš vėl kai ką pasakysiu. Ir aš noriu, kad jūs . . . Ir aš nežinau, ar tai yra įrašoma ar ne. Bet jeigu tai yra įrašyta, aš noriu, kad jūs paklausytumėte manęs, jūs garsajuostėje. Nepraleiskite to, bet išstudijuokite tai. Žmogus dabar yra toks, koks buvo visada. Jis šlovina Dievą už tai, ką Jis padarė; laukia to, ką Jis padarys; ir ignoruoja tai, ką Jis padarė ir ką daro. Jis šlovina Dievą už tai, ką Jis padarė; laukia to, ką Jis padarys; bet ignoruoja tai, ką Dievas daro, ir jis viską praleidžia. Aš tikiuosi, kad jie tai suprato. Suprantate? Ignoruoja tai, ką Jis daro! Jis žino, ką Jis padarė; ir jis žino pažadą, ką Jis padarys; bet jis nesugeba pamatyti, ką Jis daro.

191 O, jūs sekmininkai, jeigu jūs nesate to pavyzdys! Jūs laukiate, kad kažkas įvyktų: kaip visada, įvyko tiesiai prieš jus, o jūs to nežinote. „Kiek kartų Jis būtų jus apglėbęs, kaip višta apglėbia savo jauniklius, bet jūs nenorėjote“. Jūs labiau galvojote apie savo tradicijas ir denominacijas nei apie Jo Žodį ir Jo Dvasią. Taip.

192 Koks priekaištas Marijai! (Mes jau baigiame.) Koks priekaištas Marijai ir Juozapai dėl Jo Žodžio! Dabar Kalėdų metas. Aš planavau dar šiek tiek sulaukyti, bet jūs daug ką išgirsite per radiją iš pastorių ir taip toliau. Koks priekaištas Marijai ir Juozapai, kad jie laikėsi Dievo Žodžio pažado! Atminkite, taigi. Ir panieka, tie pakelti antakiai, kai jie matė praeinančią Mariją, matydami Juozapą. „Tu vedi prostitutę“. Suprantate? Ir atminkite, broli, svetimavimas anomis dienomis reiškė mirtį. „Taigi, tu saugai ją, kad nebūtų nužudyta. Ji pastojo nuo tavęs“. Ir, bet atminkite, visą laiką Dievas turėjo reikalą su jais, ir tai buvo pagal Žodį. Ir jie to nežinojo. Suprantate?

193 „Mergelė pagimdys vaiką“. Juozapas tai žinojo. Marija tai žinojo, nes po to, kai Žodis buvo užrašytas, ten buvo Angelas, kuris kalbėjosi su jais, patvirtindamas ar apreiškdamas tą patį Žodį, kuris buvo užrašytas ir tai turėjo įvykti. Nesvajokite dabar. Pagalvokite. Šventoji Dvasia nužengė ant žemės; niekada nekalbėjo visam susirinkimui. Jis kalbėjo jiems.

194 Juozapas pažvelgė. Ir dar prieš tai, kai Angelas aplankė jį, jis pasakė: „Na, taigi, aš myliu ją. Bet aš esu teisingas žmogus. Aš negaliu vesti tokios moters“.

195 Ir Viešpaties Angelas pasirodė jam sapne ir tarė: „Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok imti Marijos, savo žmonos, nes tai, kas joje pradėta, yra iš Šventosios Dvasios“. O, tai bent! Kokia paguoda! Suprantate?

196 Ir Marija, keliaujanti prie šulinio. Jaunutė mergelė, maždaug septyniolikos, aštuoniolikos metų, ruošėsi ištekti už vyro, kuris prieš tai buvo vedęs ir turėjo keturis vaikus; pagyvenęs vyras. Ir ji buvo . . . Ji mylėjo jį, ir—ir nežinojo kodėl. Ir jis mylėjo ją,

ir nežinojo kodēl. Ir ūtai jie. Ateina, eina prie ūulinio, norēdama pasemti vandens, ir visā laikā studijavo apie dalykus iū Raūto, apie kuriuos ji—ji, be abejonēs, galvojo, ir tuomet priēšais jā blykstelējo ūviesa. Kai ta ūviesa blykstelējo, ten stovējo Angelas.

¹⁹⁷ Īdomu, kaip jautēsi Marija? Ar jūs kada nors apie tai pagalvojote? Īdomu, ar ji buvo taip pat iūsigandusi, kaip ir aū vakar.

¹⁹⁸ „Sveika, Marija!“ *Sveika* reiūkia „sustok“. „Atkreipk dēmesī ĩ tai, kā tau pasakysiu. Palaiminta esi tarp moterū, nes radai Dievo malonē ir tu pagimdysi Kūdikī. Nepaūzindama vyro, bet tu turēsi Kūdikī. Ir tavo pusseserē Elūbieta, būdama senyvo amūiaus, taip pat pastojo ir pagimdys kūdikī. Ir ūie ūenklai ĩvyks“.

Ji tarē: „Kaip tai bus, kadangi aū nepaūzistu vyro?“

¹⁹⁹ Jis atsakē: „ūventoji Dvasia uūeis ant tavēs. Tas ūventas, kuris tau gims, bus vadinamas Dievo ūnumi“.

²⁰⁰ Te paūaipūnai sako, kā jie nori. Ji tai ūinojo. Ji ūinojo, kad taip bus, nes Dievas taip pasakē.

²⁰¹ Taigi, kaip ji turējo jaustis tā paūventinimo dienā, ar ateidama dēl Kūdikio apipjaustymo, kai ji ējo ten su ūiuo Kūdikēliu ant rankū, ūtai *taip*. Ir visos moterys, laikēsi atstumo, visas su daillais mezzinukais, kad paūventintū savo kūdikius ir jie būtu apipjaustyti, ir beveik kiekvienu iū jū vedē avinēlī. Bet ji turējo du balandūzius, dēl savo apvalymo. Kūdikēlis buvo suvyniotas ĩ vystyklus, paimtus nuo jauēcio kaklo jungo, jungas, kuriuo buvo apklota jauēcio nugara. Tai buvo tik vystyklai ēdūiose. Jie nieko Jam neturējo. Jie buvo labai neturtingi. Ir ūtai ji stovējo.

²⁰² Be abejonēs, visas moterys laikēsi atokiau nuo vargūsē mergelēs. Sakē: „Jūs matote, pas jā nesantuokinis vaikas“. Matote, kaip Dievas daro dalykus, kurie atrodo tokie radikalūs. O, tai bent! Jis tiesiog apgavo ūētonā. „Kokia niekinga! Kokia nepadori! Svetimautoja. ūtai kas ji yra. Ji svetimautoja“. Tai nepustabdē to plakimo Marijos ūirdelēje. Jie laikēsi atokiau nuo Jo.

²⁰³ Jie vis dar daro tā patī, dabar vadina Jī: „ūventu velenēliu, fanatiku“, ar dar kuo nors.

Marija ūinojo, Kieno tai buvo Kūdikis. Ji tiesiog toliau laikēsi lygiai taip pat.

²⁰⁴ Bet, o, argi jie neturējo pastebēti, kai, Simeonas, sēdējo ten kambaryje, jam buvo paūadēta? Jis vaikūčiojo, pranaūaudamas. Jis pasakē: „Vieūpats man pasirodē“. Ir pasakē: „Aū nematysiu mirties...“ Ir jam tuomet buvo aūtenuiasdeūimt keleri. „Aū nematysiu mirties, kol nepamatysiu Jo iūgelbējimo“.

205 „O, Simeonai, tu pasenai, sūnau. Tavo—tavo . . . Senoliui tarsi pasimaišė galvoje, žinote, jis šiek tiek . . . Tiesiog palikime jį ramybėje. Jis nepavojingas. Jis nieko neužgaus“.

206 Bet Simeonas turėjo Viešpaties Žodį, pasakė: „Aš mačiau, Dievo Dvasią, nusileidusią ant manęs. Aš stovėjau ir žvelgiau į Jį. Jis man pasakė: „Simeonai, tu buvai teisus vyras. Ir tu ne . . . Aš duosiu tau liudijimą ten“ . M-hm. Štai ir viskas.

„Dėl ko Tu ketini tai daryti, Viešpatie?“

„Tai Mano reikalas“.

207 Mano nuomone, tą Dieną Jis tikrai gali užpilti jiems anglių. „Jūs turėjote liudininką. Kodėl jo neklausėte?“

208 Ten akla pagyvensi Ona, sėdi šventykloje, meldžiasi. Viešpats apreiškė jai: „Simeonas yra teisus“. Amen. Ji negalėjo atskirti dienos šviesos nuo tamsos, bet ji galėjo matyti toliau nei daugelis žmonių šiandien, turintys geras akis. Ji Dvasioje, matė, kad ateinantis Mesijas jau buvo arti, Dvasia judėjo jos širdyje.

209 Matote, kokia ten buvo nedidukė Bažnyčia? Zacharijas, Elžbieta, Marija, Jonas, Ona ir Simeonas; šeši iš milijonų. Kaip Nojaus dienomis. Šeši iš jų. Dievas turėjo reikalą su kiekvienu iš jų. Jie visi buvo darnoje. Jie visi buvo kartu. Amen.

210 Štai, senasis Simeonas. Štai atneša Kūdikelį. Jis niekada nieko apie jį nebuvo girdėjęs. Štai Kūdikis. Ir Simeonas sėdėjo ten savo kambaryje, ir Dvasia nužengė ant jo, tarė: „Išeik, Simeonai“.

211 Štai jis nuėjo,ėjo, nežinodamas, kur jis eina. Kaip ir Abrahamas, jis kažko ieškojo. Jis nežinojo, kur tai buvo, bet jis judėjo toliau. Po kurio laiko jis sustojo. Ir Šventoji Dvasia tikriausiai pasakė jam: „Štai Jis“.

212 Jis pasilenkė prie Marijos rankų, paėmė Kūdikį ant savo rankų. Pažvelgė aukštyn ir tarė: „Viešpatie, leisk dabar Savo tarnui ramiai išeiti iš šio gyvenimo. Mano akys žvelgia į Tavo išgelbėjimą“. Tai, iš ko visi šaipėsi, ko moterys vengė, Simeonas pasakė: „Tai Tavo išgelbėjimas, Viešpatie“.

213 Ir maždaug tuo metu, štai ateina pagyvenusis akla moteris, besisukiodama aplink, klupinėjanti tarp susirinkusiųjų. Ir ji priejo prie Jo, ir ji taip pat pranašavo, nes Ji laukė jo. Ji pasakė Marijai: „Kalavijas pervers tavo širdį, bet Tai atskleis daugelio širdžių mintis“. Suprantate? Kas tai buvo?

214 Taigi, aš manau, kad kai kurios iš tų moterų sakė: „Dabar matote tai! Matote, kokia tai klasė? Štai taip. Suprantate? Štai ir viskas. Matote, kur tai? Tas senolis, pakvaišo. Štai jis ten, stovi priešais tą prostitutę, mėgindamas pasakyti štai tokį dalyką. Štai taip. Tas nesantuokinis Vaikas. Pažiūrėk į tą pagyvenusią Oną, sėdi štai čia, badaudama iki mirties ir tęsdama štai taip. Ji niekuomet neturės tokio smagumo kaip mes tai darome. Bet štai, suprantate. Ji galėtų čia priklausyti visoms šalies draugijoms. Ji

kilusi iš gana geros šeimos, suprantate, ir ji galėtų priklausyti ten. Bet štai ji. Matote, kaip ta grupelė susirenka kartu?“ O, taip. Amen.

²¹⁵ Tas pats ir šiandien. „Sėdintys Dangiškosiose vietose Kristuje Jėzuje, pakylėti Šventosios Dvasios“. Žinoma. Taip, pone.

²¹⁶ O, ar mes turime dar šiek tiek laiko? Turiu kai ką pasakyti. [Susirinkimas sako: „Taip“—Red.]

²¹⁷ Aš turiu čia dar vieną personažą, kuri norėčiau peržvelgti, tuo metu, kai Žodis buvo apreikštas - išminčiai.

²¹⁸ Norėtusi, kad turėčiau laiko, Fredai, kad tai perskaitytumėte. Ar turite tai savo kišenėje? [Brolis Fredas Sothman sako: „Taip“—Red.] Aš manau, daugelis iš jūsų matėte tai žurnale.

²¹⁹ Tai, ką Šventoji Dvasia kalbėjo čia, prie upės, prieš trisdešimt trejus metus, jie ką tik iškasė tai. Gruodžio 9-ą, įrodant tai, iš tos astronomijos, kaip tas—tas Jupiteris ir tos žvaigždės, jų žvaigždynuose!

²²⁰ Jie turi seną astronomijos kale-...jo užrašus, jie iškasė. Būtent tuo metu pasirodė šis žvaigždynas, šių žvaigždžių žvaigždyne ir pasuko tiesiai į Babiloną, ir išminčiai tai išvydo. Prisimenate? Jos kirto savo orbitas, praskriejo žemai, vėl nutolo viena nuo kitos milijardus šviesmečių. Ir tie žydų išminčiai, kurie buvo Babilone, matė, kaip tas žvaigždynas pateko į tą žvaigždyną, tos žvaigždės. Trys iš jų susijungė kartu ir sudarė tą vieną ryto žvaigždę. Ir jie žinojo, kad pagal Dievo Žodį tai buvo tas laikas, kai tos žvaigždės sueina kartu, kad žemėje turėjo pasirodyti Mesijas.

²²¹ Štai kodėl jie pradėjo: „Kur Jis, gimęs žydų Karalius? Kur Jis yra? Kažkur! Nes, kai tos žvaigždės sueis, kol jų dangaus kūnai susijungia į vieną didelį dangaus kūną, kai jos trys juda kartu, Mesijas tuo metu bus žemėje“. Ir kai jos suejo į savo orbitas, tie žmonės žinojo, kad Mesijas buvo žemėje.

²²² Jie buvo savo srities meistrai. Jie buvo didys vyrai. Jie buvo savo srities meistrai religijos moksle. Jie stebėjo tą religinę pusę. Jie matė, kaip tos žvaigždės juda tolumoje, Jupiteris ir Sargas, ir tuomet pereina į jų—jų liniją. Ir jie pasakė: „Mes žinome, kad kažkur yra Mesijas. Taigi, Jis turėtų būti Jeruzalėje, nes tai yra pagrindinė pasaulio religijos, Mesijo religijos vieta. Tai jų valdymo centras. Tai denominacijų valdymo centras. Ten, kur įsikūrusi didžioji bažnytinė grupė“.

²²³ Ir ant kupranugarių jie keliavo dvejus metus, tolyn per Tigro upę ir per pelkes ir džiungles, keliavo, vykdami į miestą, džiaugsmo kupinomis širdimis.

²²⁴ Jie žinojo, kai tos žvaigždės kabojo ten. Ir tai, net astronomai sako šiandien: „Jeigu jos iš tikrųjų, tos žvaigždės, vėl sueis į tą vietą, jos sudarys vieną žvaigždę, iš tos vietos, kur jie stovėdami

žiūrėjo“. Bet jie turėjo stovėti toje vietoje, kad pamatytų ją. Amen. Amen.

225 Priklauso nuo to, kur jūs stovite. Priklauso nuo to, į ką jūs žiūrite. M-hm. Taip.

226 Taigi, jie matė ją ir jie sekė ją, ir jie buvo teisingoje rikiuotėje. Nesvarbu, kur jie atsidurdavo, ji buvo tiesiai priešais juos. Ji vedė juos. Suprantate?

227 Būtent taip turite surikiuoti visas Rašto vietas, viską, ir likti toje rikiuotėje su Raštu. Tai vienintelis būdas. Tai nuves jus tiesiai pas Jį. Tikrai nuves.

228 Taigi, atkreipkite dėmesį. Štai jie ateina, šaukdami: „Kur Jis yra, gimęs žydu Karalius?“ Jeruzalėje, Žvaigždė nuvedė juos tiesiai ten, tiesiai į denominacinį centrą. Bet kai jie pasuko į šalį, Žvaigždė juos paliko. Jie įėjo į miestą,ėjo gatve pirmyn ir atgal. Jie manė, kad miestas bus pilnas Dievo džiaugsmo. Džiaugdami jieėjo gatve pirmyn ir atgal, šaukdami: „Kur Jis yra, gimęs žydu Karalius? Mes matėme Jo Žvaigždę, kai mes buvome Rytuose, ir atėjome Jo pagarbinti“.

229 Atminkite Žvaigždė, jieėjo į vakarus. Jie buvo Rytuose. „Veda į vakarus, vis dar juda toliau. Veda mus į...“ Suprantate? Jie buvo visiškai...Jie buvo...Na, Babilonas ir Indija yra į Rytus nuo Palestinos, tarsi pietryčiuose. Ir jieėjo į vakarus. „Vedami į vakarus“, jūs žinote dainą, „vis dar judame toliau. Vesk mus į tą tobulą Šviesą“. Suprantate? Tie išminčiaiėjo į vakarus. Palikdami Rytus,ėjo į vakarus ir jie matė tą Žvaigždę. Jeigu jie būtų buvę vakaruose, žiūrėdami atgal, jie nebūtų Jos pamatę. Suprantate?

230 Kai jie ten nuvyko, Ji juos ten nuvedė, ir tuomet Ji paliko juos. Ir jie pagalvojo: „Štai čia. Žvaigždė pasitraukė, taigi, tai čia“. Jie atsidūrė mieste. Taigi, „O, tai bent, - jie pasakė, - visi tiesiog dainuoja ir laimingi. Dievo šlovė viską nušvietė. Taigi, mes atvykome. Mes žinome, kad mūsų—mes žinome, tai mūsų laimėjimas, kai mes stebėjome tą žvaigždyną, niekas, joks meistras, negalėjo pakilti ten ir sujungti tas žvaigždes kartu. Ir mes žinome, kai tos—kai tos žvaigždės sueina į tą dangišką kūną, tai yra laikas, kai Mesijas yra žemėje. Mesijas yra žemėje“.

231 Ir per daugelį šimtų metų jos vėl praeina pro savo žvaigždyną, suprantate, ir tuomet į žemę ateina dovana. Atkreipkite dėmesį.

232 „Mesijas yra žemėje, kai ta—kai ta žvaigždžių grupė susiėjo kartu“. Ir jie žinojo, kad Jis buvo ten, taigi jie nuėjo į religijos valdymo centrą ir eidami kalbėjo, eidami pirmyn ir atgal gatve, su tais kupranugariais: „Kur Jis yra? Kur Jis yra? Kur Jis, gimęs žydu Karalius? Mes matėme Jo žvaigždę Rytuose. Jis kažkur čia. Kur Jis yra? Kur Jis yra? Kur Jis yra?“ Ha-h! Koks priekaištas!

233 Jie nuėjo pas vyriausiąją kunigą. Jis paklausė, galbūt pasakė: „Kas jums nutiko, žmonės? Na, jūs grupelė fanatiku!“ Suprantate? Koks priekaištas jų mokslo pasiekimui! Dievo jėga jie pamatė Jo žvaigždę. Ir jie buvo išminčiai, protingi. Jie dirbo religijos mokslo srityje. Ir jie žinojo, kai tos žvaigždės ten susirinko, kažkur buvo Mesijas. Ir štai čia, vieta, kurioje turėjo tai žinoti, nieko apie Tai nežinojo.

234 Aš įsivaizduoju, vaikai stovėjo gatvėje, kalbėjo: „Cha! Pažiūrėkite į tai. Cha! Tai būrelis fanatiku. Pasiklausykite jų, klausiančių: „Kur Jis yra, gimęs žydų karalius? Jie nežino, kad Erodas čia yra karalius. Jie nežino, kad vyskupas *Toks-tai*“. O, tai bent!

235 „Kur Jis yra, gimęs žydų Karalius? Mes matėme Jo žvaigždę Rytuose.“

236 Jie sakė: „Ateikite čia, visi išminčiai, esantys čia, aplink“. M-hm. „Ateikite čia. Ar visi jūs matėte kokią nors Žvaigždę?“

- O, aš nemačiau nieko panašaus į Tai.

237 - Visi jūs, astronomai, ateikite čia. Ar jūs matėte kokią nors Žvaigždę?

- Ne. Ne.

- Ar matėte ką nors panašaus į kokį nors paslaptinę ženklą?

- Ne. Mes nieko panašaus nematome. Ne.

238 Vis dar nemato. Tas pats dalykas. Jie nieko nemato. Jie negali Jos pamatyti.

- A-a, pakvieskime tarnautojus. O kaip jūs visi?

- Ne. Niekada nematėme jokios Žvaigždės.

239 - Na, o kaip jūs, vaikinai, kurie sekate laiką, čia ant sienos? Jūs stebite žvaigždes. Jūs žinote. . . Jūs žinote, kur yra kiekvienas žvaigždynas danguose. Jūs žinote kiekvieną žvaigždę. Ar jūs ką nors matėte?

- Ne. Mes nieko nematėme. Bet Ji ten buvo.

240 Šlovė Dievui! O, tai bent! Argi jūs nematote Jos? Ji dabar čia ir jie nemato Jos. Tai vyksta tiesiog aplink juos, o jie nemato To.

241 „Ne. Mes nieko nematėme. O, aš nuėjau ten. Aš nieko nemačiau“. Žinoma, jūs nematėte. Tiesiog per daug aklas. Tai ne jums, kad pamatytumėte Ją. Suprantate? Jeigu jūs esate ant tiek aklas, na, žinoma, jūs Jos nepamatysite.

242 Tai skirta tik tiems, kuriems Dievas Tai apreikš. Tai tie, kurie mato Ją. Visada taip buvo. Žinoma.

243 Tai buvo Nojus, kuris galėjo pamatyti lietu padangėse, žinote, bet kiti negalėjo to padaryti. Suprantate? Jie nematė lietaus ten viršuje, bet Nojus matė.

244 Tai buvo Abrahamas, kuris matė Sarah, laikančią kūdikį. Teisingai. Ne pašaipūnai, kurie sakė: „Tautų Tėve, kiek tu dabar turi vaikų?“

245 Kaip mes galėtume pereiti per visą Bibliją, išminčius ir pranašus, visą kelią! „Tikėjimas yra įrodymas to, kas yra neregima“. Jie žino, kad Žodis pasakė tai ir taip yra. Čia įrodymas to. Jie tai mato. Atkreipkite dėmesį. O, tai bent!

„Mūsų išminčiai nemato tos Žvaigždės. Nieko Tame nėra“.

246 Kodėl? Tiesą sakant, kai jie žiūrėjo ir nuėjo štai su tokia grupe, Žvaigždė pasitraukė.

247 Tas pats ir šiandien. Štai kas daugeliui užgesina Šviesą, teisingai, susideda štai su tokia grupe, kuri visų pirma net netiki Tuo. Ir kaip mes ketiname turėti bažnyčių sąjungą? „Kaip mes galime eiti kartu, jeigu nesusitarsime?“ Kaip bendravimas... čia, pasauliniu mastu, visos bažnyčios, susivienijusios pasaulio bažnyčios? Kaip mes galime kartu susivienyti, kai skiriamės milijoną mylių vieni nuo kitų? Suprantate? Kaip mes ruošiamės tai padaryti? Evangelikai su mumis ir *šitie*, ir *tie*, ir *anie*, ir visi kartu, ir dar susivieniję kartu su tokia pilna korupcijos gauja.

248 Dievas turės Žmoną, kuri yra tyra, šventa, skaisti, stovės su Jo Žodžiu. Gerai.

249 Priekaištai Jėzui dėl Žodžio. (Ir tuomet mes sustosime, po minutėlės.) Jėzui buvo priekaištaujama dėl Žodžio. Pažvelkite čia. Kaip Jis galėjo atlaikyti priekaištus, kai Jis buvo Dieviškas, įsikūnijęs Dievas? Jis buvo Pats Dievas, tapęs kūnu.

250 Taigi, jūs žinote, kad taip pasakyta Biblijoje. „Mes lietėme Jį rankomis. Angelai matė Jį“. Tik pagalvokite apie tai. Aš manau, Timotiejus parašė kažką panašaus. Suprantate? Kad: „Ir neginčijamai yra didelė dievotumo paslaptis; nes Dievas buvo apreikštas kūne, regėtas Angelų“.

251 Angelai buvo Jam gimus. Kaip Angelai tikriausiai žvelgdami žemyn džiaugėsi, kai žvelgė žemyn į edžias ir matė įsikūnijusį Dievą. Amen. Nenuostabu, kad jie pradėjo šaukti: „Šiandien Dovydo mieste gimė Kristus Gelbėtojas“. Angelai džiaugėsi ir jie suplasnojo savo dideliais sparnais virš Judėjos kalvų, jie dainavo: „Šlovė Dievui aukštybėse, ramybė žemėje ir gera valia žmonėms“. Jie matė Dievo Žodį, jie saugojo Jį, kad pamatytų Jį išreikštą. Ir štai Jis buvo.

252 Taigi, šėtonas tuo netikėjo, žinote. Jis pasakė: „Jeigu Tu esi...“

Angelas pasakė: „Jis yra“. Štai koks skirtumas.

„Jeigu Tu esi, padaryk *tai ir tai*. Leisk mums pamatyti, kaip Tu tai darai“.

Bet Angelas pasakė: „Jis ten“.

253 Išminčiai su savo religiniu mokslu, pasakė: „Jis yra ten“. Amen.

254 Štai kodėl archeologai ir visa kita iškasa šiandien tuos dalykus, kurie prieš keletą metų buvo išpranašauti, kad išsipildys. Ir štai jie, kasinėja. Jie niekada. . .

255 Niekur istorijoje nėra paminėta, kad Poncijus Pilotas kada nors būtų buvęs žemėje. Ar jūs tai žinote? Kai kurie iš jūsų, moksleiviai, pasakykite man, kur istorijoje yra pasakyta, kad yra Poncijus Pilotas. Ir netikintys šaiposi iš to ir tyčiojasi, sakydami: „Niekada nebuvo Romos imperatoriaus, valdytojo, vardu Poncijus Pilotas“. Bet maždaug prieš šešias savaites jie iškasė kertinį akmenį: Poncijus Pilotas, valdytojas. O, tai bent! Tokia nesąmonė!

256 Jie pasakė: „Niekada istorijoje nebuvo Ramzio, Ramzio, valdančio Egiptą“. Bet jie iškasė akmenį, archeologai: Ramzis Antrasis. Atkreipkite dėmesį.

257 Ir jie sakė, kad tos sienos niekada nesugriuvo. Archeologai kasinėjo aplink, ir, pirmas dalykas, žinote, jie kasinėjo, tiesiai ten, kur Jeriche griuvo sienos, žinote, kai nuskambėjo trimitas. Jie pasakė: „Tai buvo tik mitas, kokia tai daina, kurią ten kažkas dainavo“. Taip. Pašaipūnai tai sako. „Tai buvo tik mitas. Niekada nebuvo tokio dalyko, kad griūtų sienos, ir Jozuė, sutrimitavo trimitu ir nubėgo prie sienų, ir jos griuvo. Niekada nebuvo tokio dalyko“. Ir kažkoks didis krikščionis archeologas tiesiog toliau kasinėjo, kadangi jis žinojo, kad taip turėjo būti. Jis iškasė trisdešimt kelias pėdas žemiau tos vietos, kur buvo likusi jų dalis. Ten buvo sienos, suverstos viena ant kitos, kaip ir buvo pasakyta Žodyje.

258 Jie pasakė: „Nebuvo tokio dalyko, kad Dovydas kada nors būtų grojęs savo instrumentu, stygine arfa, kadangi styginė muzika nebuvo žinoma iki penkiolikto amžiaus“. Pasakė: „Niekada nebuvo tokio dalyko“. Krikščionių archeologai kasinėjo ten Egipte. Prieš keturis tūkstančius metų jie turėjo styginius instrumentus. Amen. O, tai bent!

259 Jie pasakė, apie hebrajų vaikus, gaminančius tuos akmenis ir panašius dalykus, iš šiaudų: „Nebuvo tokio dalyko“. Archeologai pradėjo ten kasinėti. Ką jie rado? Tai mokslas. Ką jie rado? Miesto sienos, kurias pastatė hebrajai, pirmas akmenų paklotas buvo iš ilgų šiaudų; antras – buvo iš susmulkintų ražienų; ir trečias – jame iš viso nebuvo jokių šiaudų. O, tai bent!

Tautos skyla, Izraelis pabunda,
Ženkla, kuriuos išpranašavo pranašai;

260 Taip, pone. Viskas priartėjo iki pat mūsų, broli, sese. Kodėl taip? Per pastaruosius kelerius metus kino pasaulis dar niekada nepadarė to, ką padarė dabar. Ekране pasirodo pasakojimas „Dešimt Isakymų“, pagal Cecil DeMille's. Ekране pasirodo Jėzaus Kristaus gyvenimas per *Ben Hur*. Ekране pasirodo

„*Didysis Žvejys*“, Petro atsivertimas. Ir visos šios religinės dramos, kurių kino kūrėjai atsisakė, apjuodino ir atmetė. Bet Dievas, Savo galinga jėga, vis tiek paleido tai, tiesiog taip pat.

²⁶¹ Tiesiog dabar, tie dalykai, kuriuos aš, mažas, nuolankus Dievo tarnas, pasakiau prieš kelerius metus, aš pasakiau: „Tai Šviesa, kuri stovėjo ir kalbėjosi su manimi, ir pasakė man, ką daryti“. Žmonės juokėsi ir sakė: „Jam šiek tiek pasimaišė“. Yra Jos paveikslas. Mokslas paėmė Tai. Ji yra. Tai yra Tiesa.

Aš pasakiau: „Moteris apgaubta mirties šešėliu“.

²⁶² Jie pasakė: „Šešėlis, taigi, tai nesąmonė. Jis tai tiesiog įsivaizduoja savo prote“.

²⁶³ Štai jo paveikslas. Dievas privers akmenis šaukti. Jis yra pajėgus padaryti tai, ką Jis nori.

²⁶⁴ Jėzus, priekaištai dėl Žodžio. Dieviškasis Dievo Sūnus, stovi ten, Emanuelis, koks priekaištas! Leisti, kad netikintis nusidėjęs surištų Jį, spjautų Jam į veidą ir išpeštų pluoštą iš barzdos, ir išdrįsta Jam pasakyti, kad padarytų ką nors dėl to. Priekaištas dėl Žodžio! M-hm. Kas? Kad išpildytų Tėvo Žodį. O! Bet atminkite, Jis turi atlaikyti mirties priekaištus. Dievas, Kuris negali mirti, ir Vienintelis, kuris galėjo mirti, kad išgelbėtų nusidėjęlį. Niekas kitas, joks antras ar trečias asmuo, negalėjo to padaryti. Pats Dievas yra Vienintelis, kuris gali tai padaryti. Ir štai Jis buvo.

²⁶⁵ Jis pasakė: „Niekas nėra pakilęs aukštyne, tik Tas, kuris nužengė žemyn, žmogaus Sūnus, kuris dabar yra Danguje“. Amen.

²⁶⁶ Jie pasakė: „Mūsų tėvai valgė maną tyrliaukiuose“.

„Ir jie yra mirę“, - Jis pasakė.

„Ir Tu sakai, kad Tu esi Gyvybės Duona?“

²⁶⁷ Jis atsakė: „Prieš tai, kai buvo Abrahamas - AŠ ESU. Aš esu Gyvybės Duona. Aš esu - AŠ ESU“.

²⁶⁸ Jie tarė: „Tau dar nėra net penkiasdešimt, ir Tu sakai, kad: „Tu matei Abrahama?““

²⁶⁹ Jis atsakė: „Prieš tai, kai buvo Abrahamas - AŠ ESU“. Ir tuomet leido, kad nusidėjęliai surištų Jį, denominacinei bažnyčiai, surišti Jį.

²⁷⁰ Jūs prisimenate, paskutinę dieną, ši turtinga Laodikėjos bažnyčia, jie išvarė Jį net iš bažnyčios. Matote, kur tai randasi dabar? Ar jūs suprantate, kodėl aš šaukiu prieš tą sistemą?

²⁷¹ Kodėl Jėzus leido nusidėjęliams Jį surišti? Tam, kad išpildytų Žodį, atneštų priekaištą Dievui, mirdamas. Dievas turėjo mirti. Jis turėjo tapti kūnu, kad galėtų mirti. Ir Jėzus tai žinojo. Jis kalbėjo jiems apie tai. Jis pasakė: „Sugriaukite šią šventyklą, ir Aš vėl ją atstatysiu“. Ne kas nors kitas ją atstatys. „Aš ją atstatysiu. Per tris dienas Aš vėl ją atstatysiu. Jūs sugriaukite;

Aš atstatysiu. Kaip Jona tris dienas ir naktis buvo banginio pilve, taip žmogaus Sūnus bus žemės širdyje“. Ir jie net nesuprato to. Suprantate? Priekaištas dėl Žodžio, Jis—Jis buvo.

272 Dabar, išjuoktas iki mirties, kad vėl prisikeltų Amžinam Gyvenimui. Pirmiausia Jis turėjo būti atiduotas mirčiai, kad Jis galėtų prisikelti Amžinam Gyvenimui, ir kiekvieną žmogų (kuris buvo pagal jo pavidalą) atvestų į Amžinąjį Gyvenimą, kuris priims Tai. Suprantate? Jis tapo žmogumi, tapo giminaičiu Atpirkėju ir turėjo iškęsti visų pašaipūnų priekaištus ir visas patyčias, kaip prieš tai iškentė Jo bičiuliai tarnai. Kaip Mozė, kaip Nojus, kaip visi likusieji iš jų atlaikė tas patyčias, Jis turėjo atlaikyti patyčias. Kodėl? Jis turėjo Žodį ir Jis buvo Žodis. Štai kodėl jie šaipėsi iš Jo labiau nei bet kada anksčiau. Jis buvo Dieviškas ir buvo Pats Žodis. Aleliuja! Štai kas Jį padarė.

273 Jėzus pasakė: „Jūs, veidmainiai“. Pasakė: „Jūs statote kapus pranašams, ir jūs esate tie, kurie juos ten paguldė. Jie atėjo su Dievo Žodžiu, o jūs netikėjote jais. Jūs esate kalti dėl kiekvieno iš jų“.

274 Finikse, jei Dievas panorės, gavau žodį anądien, aš apkaltinsiu šią kartą dėl Jėzaus Kristaus nužudymo, Jo nukryžiuojimo iš naujo, Aš ketinu pateikti kaltinimą tai dvasininkų asociacijai, jei Dievo valia. Jie yra kalti dėl Jėzaus Kristaus Kraujo, nukryžiuojant Jį iš naujo. Taip, pone. Kaltinimas visiems!

275 Petras apkaltino juos Sekminių dieną. Jis pasakė: „Jūs piktomis rankomis nukryžiuote Gyvybės Kunigaikštį, Kurį Dievas prikėlė. Mes esame liudytojai“. Jis pateikė kaltinimą.

276 Aš paimsiu Dievo Žodį, apkaltinsiu kiekvieną esančią dominaciją ir kiekvieną žmogų žemės paviršiuje, kuris yra kaltas dėl Jėzaus Kristaus Kraujo. Te padeda man Dievas būti Jo advokatu tą dieną. Amen. Taip.

277 O, pašaipūnai šaipėsi iš Jo. Jie priekaištavo Jam. Jis pasiliko tiesiai su Tuo. Amen. O! Pažiūrėkite, ką Jis darė. Jis buvo Dievo Sūnus, iškentėjo mirtį, kad numarintų nuodėmę. Jis turėjo tai padaryti. Tai. . . Tai vienintelis būdas, kaip ji galėjo būti numarinta. Ir Jis tai padarė, ir atlaikė tai, kadangi visi likusieji tai padarė.

278 Nes jie visi ten turėjo miniatiūrinį Dievo Žodį. Kadangi Jėzus taip pasakė. „Viešpaties Žodis atėjo pranašams. Ir kurio gi iš jų, - Jis pasakė, - jūsų tėvai, jūsų organizuota religija, neužmėtė akmenimis ir nenužudė? Kuris iš jų priėmė pranašus? Tuomet jūs pastatote jiems kapą, kai jų jau nebėra“. Pasakė: „Jūs esate kalti, kad paguldėte juos ten“.

279 Tada Jis pateikė jiems palyginimą apie išnuomotą vynuogyną ir atėjusius tarnus. Jie žiauriai su jais elgėsi, tada galiausiai pasakė: „Dabar nužudysime sūnų, nes jis

yra paveldėtojas“. Suprantate? O, jie supyko tai pamatę. Suprantate?

²⁸⁰ Bet Jis turėjo atlaikyti priekaištus. Ir čia Jis yra surištas, vedamas į mirtį, kad būtų nužudytas, kad sugražintų Amžinąjį Gyvenimą. Šlovė Dievui! O, kaip aš myliu Jį! Sugražinti Amžinąjį Gyvenimą ir prikelti kiekvieną Dievo sūnų, per visą laikmetį, kurie laikėsi to Žodžio ir priėmė priekaištą. Teisingai.

²⁸¹ Jeigu Jis nebūtų atėjęs, Nojus negalėtų prisikelti. Jeigu Jis nebūtų atėjęs, Elijas negalėtų prisikelti. Jeigu Jis nebūtų atėjęs, Nojus niekada nebūtų prisikėles, jeigu Jis nebūtų. . . jeigu Jis nebūtų atėjęs. Kadangi Jis buvo tas iš anksto numatytas Avinėlis, atėjęs priimti ant Savo priekaišto ir mirti mirtimi už kiekvieną išartą Dievo Žodį, už kurį stoji šie teisūs vyrai. Jis turėjo būti. Niekas kitas negalėjo to padaryti. Pats Dievas, Jis atėjo ir užėmė tą vietą, kad Jis galėtų atpirkti ir suteikti Amžinąjį Gyvenimą kiekvienam Dievo sūnui, kuris stoji už tą patį Žodį ir kentėjo priekaištus. Kiekvienas Dievo sūnus, per visą laikmetį, kuris atlaikė priekaištus, niekas negalėjo jį atpirkti, bet tikėjimu jis matė ateinantį Atpirkėją.

²⁸² Jobas matė Jį. Jobas stovėjo ten, ir jie pasakė: „O tu esi slaptas nusidėjėlis. Dievas su tavimi netinkamai elgiasi, nes esi slaptas nusidėjėlis“.

²⁸³ Jis tarė: „Aš žinau, mano Atpirkėjas gyvas. Paskutinėmis dienomis Jis stovės žemėje. Nors odos kirminai sunaikins šį kūną, tačiau savo kūne aš matysiu Dievą“.

²⁸⁴ Jo žmona pasakė: „Kodėl tu neprakeiki Jo ir nemiršti?“ Pasakė: „Tu atrodai kaip apgailėtinas nevykėlis“.

²⁸⁵ Jis atsakė: „Tu kalbi kaip kvaila moteris“. Amen. Jis ten buvo. „Aš žinau, kad Jis gyvas ir Jis atsisotos paskutinįją Dieną“.

²⁸⁶ Jeigu Jėzus nebūtų atėjęs, Jobas nebūtų buvęs atpirktas, kadangi Jis buvo Avinėlis, užmuštas nuo pasaulio sukūrimo. Jis žinojo Savo vietą. Jis žinojo Savo poziciją.

²⁸⁷ Štai kodėl Marija atpažino tą poziciją, tą dieną, kai ji išėjo iš ten. Jis pasakė: . . . „Jeigu aš. . . Jei Tu būtum buvęs čia, mano brolis nebūtų miręs“.

Jis atsakė: „Tavo brolis prisikels“.

Pasakė: „Taip, Viešpatie, per prisikėlimą. Jis buvo geras vaikas“.

Jėzus tarė: „Bet AŠ ESU tas prisikėlimas. Ar tuo tiki?“

²⁸⁸ Ji tarė: „Taip, Viešpatie, aš tikiu, kad Tu esi Dievo Sūnus, kuris turėjo ateiti į pasaulį“.

Jis paklausė: „Kur jį palaidojote?“ O! Štai taip. M-hm.

²⁸⁹ Ji atpažino tai. Ta moteriškė kalbėjo ne tai. Iš jos buvo išvaryti septyni demonai. Ji žinojo Dievo jėgą, kuri gali patraukti

iš jos išdidumą ir stresą, ir visa kita, kuri gali patraukti iš jos tą nedidelę savanaudišką aukštuomenės dvasią ir padaryti ją nauju kūriniu. Jis išvarė septynis demonus. Tos moterys žinojo, kas Jis buvo, kurios priėmė Jį.

²⁹⁰ Jos žinojo, ką Jis galėjo dėl jų padaryti. Taip pat ir šiandien. Tiesiog priimkite tai. Tai sekantis dalykas.

²⁹¹ Štai Jis. Ji tai pasakė. Ir Jis . . . Jūs žinote, kas įvyko. O!

²⁹² Visi, kurie kenčia dėl to paties Žodžio - Jis mirė dėl to. Jis buvo Vienintelis, kuris galėjo mirti, kad tai padarytų, nes Jis buvo Žodis. Jis buvo Žodis, apreikštas Žodis. Visi kiti turėjo nedidelius trūkumus, bet čia, Jame, buvo Dievo pilnatvė. Jis yra tas pats ir šiandien. Hebrajams 13:8: „Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Paklauskite.

²⁹³ Aš baigiu, tikrai. Aš tai padarysiu, tiesiog turiu. Jau seniai praėjo laikas.

²⁹⁴ Jis neparašė nė vieno Žodžio. Ar Jis parašė? [Susirinkimas sako: „Ne“—Red.] Niekada neparašė nė Žodžio. Kodėl? Jis buvo Žodis. Jis buvo kas? Žodžiai, kurie buvo parašyti, Jis buvo to Žodžio pasireiškimas. Šlovė! Fju! Dabar jaučiuosi gerai. Jis buvo Žodis. Jam nereikėjo nieko rašyti. Jis buvo Žodis, šis užrašytas Žodis - apreikštas. Šlovė Dievui! Jis yra tas pats šiandien, vakar, šiandien ir per amžius. Jis yra Žodis, apreikštas Žodis.

Jūs sakote: „Ar tai tiesa, Broli Branhamai?“

²⁹⁵ Stebėkite, kaip Jehova stovi ten ir pučia per tas bangas, anapus ir nutiesia kelią, kad Izraelis praeitų.

²⁹⁶ Stebėkite, kaip Jehova kūne sako: „Nutilk, būk rami“. Kai per audrą bangos daužė krantus, ir šėtonas viską liejo, štai taip, Jis pasakė: „Nutilk, būk rami“. Ir ji pakluso Jam; vėjai ir visa kita. Jis buvo Jehova. Amen.

²⁹⁷ Tas Jehova, kuris galėjo stovėti ten ir paberti kelis ramos lašus, leisti jiems nukristi į žemę ir pavirsti duona, kad pamaitintų žmones.

²⁹⁸ Jis stovėjo ir paėmė penkias žuvis, ar penkis sausainius ir dvi žuvis, ir pamaitino penkis tūkstančius.

²⁹⁹ Jis buvo Žodis. Amen. Amen. Jis yra Žodis, ir Jis visada bus Žodis. Ir kas liečia mane ir mano namus - mes tarnausime Žodžiui.

O, aš noriu pamatyti Jį, pažvelgti į Jo veidą,
Dainuoti ten amžinai dėka Jo gelbstinčios
malonės;
Šlovės gatvėse leisk pakelti man balsą;
Kai visi rūpesčiai praeis, pagaliau namuose,
kad džiaugtis amžinai.

300 O, tai bent! Taip. Priimkite priekaištus dėl Žodžio. Dėl Žodžio yra priekaištai. Pasilikite su Žodžiu, priimkite priekaištus.

Pasimelskime.

301 Jėzau, kaip aną vakarą, Viešpatie, aš šaukiau: „Jėzau, ką Tu nori, kad daryčiau? Ką aš galiu padaryti, Viešpatie? Matydamas šiuos dalykus ir žinodamas, kokią valandą mes gyvename, ką aš galiu padaryti, Viešpatie? Ką galiu padaryti?“

302 Aš meldžiu už savo mažytę bažnytelę čia, Viešpatie. Aš galvoju apie mažus paukštėlius regėjime, dalykai, kurie buvo; ir apie kitus paukščius, kurie buvo didingi dalykai. Bet jų buvo trys aukštai, Viešpatie. Bet kai įžengė Angelai, paukščių neliko. Mažieji pasiuntiniai buvo puikūs, Viešpatie, bet aš tikiu, kad kažkas turi įvykti. Tebūnie, Viešpatie. Formuok ir daryk mus Savo būdu. Mes—mes esame molis. Tu - Puodžius.

303 Kalėdų išvakarėse, Viešpatie, mes esame dėkingi už Dievo dovaną, kurią Dievas mums duoda. Nors tai yra, kaip mes tikime savo širdyje, tai yra pagoniškas prietaras, kurį jie bandė suformuoti ir padaryti panašų į mišias, Kristaus mišias, bet mes neateiname su Kalėdų Seneliu, Kalėdų eglutėmis ir—ir dekoracijomis. Bet mes ateiname Viešpaties Jėzaus Vardu, šlovinti Danguos Dievą, kuris įsikūnijo, kūnu panašus į mus, ir gyveno tarp mūsų, kad atpirktų mus; ir iškentė Vardo priekaištus, iškentė kryžiaus priekaištus, leido pasaulietinei organizacijai nužudyti Emanuelį, kad Jis galėtų atvesti mus į Amžiną Gyvenimą.

304 Kas mes tokie, Viešpatie? Kas mes, kad turėtume vengti bet kokio priekaišto? Dieve, padaryk mus narsiais kariais. Aš pavedu šiuos žodžius Tau, Tėve. Jie galbūt buvo nerišlūs; esu pavargęs ir išsekęs. Bet, Tėve, atlygink šiems žmonėms už tai, kad jie sėdi ir klausosi. Ir te jėga, kuri prikėlė mūsų Viešpatį ir pristatė Jį mums čia kaip Gelbėtoją, šiomis paskutinėmis dienomis, te jį, atgaivina kiekvieną čia esančią dvasią, Viešpatie, artėjant Viešpaties Jėzaus Atėjimui. Te būna taip, Tėve.

305 Išgydyk sergančius ir kenčiančius, esančius tarp mūsų. Sutvarstyk sužeistą širdį. Viešpatie, mes... Mes tiek daug išgyvenome, mano širdyje tiek daug randų, Viešpatie, nuo sunkių kovų. Aš esu senas veteranas. Padėk man, Viešpatie. Man reikia Tavo pagalbos. Galbūt visi šie mokymai turėjo tikslą. Aš tikiu, kad taip ir buvo, Viešpatie. Padėk man, O Dieve. Ir padėk šiai bažnyčiai. Ir palaimink mus visus.

306 Palaimink mažus vaikelius. Šiandien galvoju apie daugelį, mažų, vargšų mažylių, kurie ten nieko negaus. Ir aš—aš meldžiu, kad Tu būtum su jais ir padėtum jiems. Suteik jiems Amžinąjį Gyvenimą, Viešpatie. Tai didinga... tai Kalėdų Dovana, kurios mes norime - kad Jėzaus Kristaus Gyvenimas,

kad jis viešpatautų ir karaliautų mano širdyje. Štai ko aš noriu, Viešpatie.

³⁰⁷ Palaimink mus dabar. Mes pavedame šiuos Žodžius Tau. Tekrenta jie ten, kur jie nori, Viešpatie. Kur tik bus atvertos širdys, tegul jie atneša didį išgelbėjimo laiką, Jėzaus Vardu. Amen.

³⁰⁸ Visi, kas . . . Kiek iš jūsų myli Jį? Nežiūrint į tą skubėjimą? O, aš myliu Jį! Aš myliu Jį. „Viešpatie, ką Tu nori, kad daryčiau?“

³⁰⁹ Nepamirškite tarnavimų šį vakarą. Jūs dabar žinote, ką reiškia Kalėdos? O, *Tai* yra mano Kalėdinė dovana. *Tai* yra šis Žodis. Viešpatie, jeigu tik aš galėčiau, jeigu tik aš galėčiau patraukti save iš kelio, kad Tavo Žodis galėtų išreikšti Save per *Tai čia*, tai—tai didingiausias dalykas, kurį aš žinau.

³¹⁰ Taigi, aš manau, kad jie turi kai ką, ką norėtų išdalinti vaikams. Dabar aš perduodu tarnavimą broliui Nevilui. Telaimina jus Dievas.

Broli Nevilai.

PRIEKAIŠTAI DĖL ŽODŽIO LIT62-1223
(The Reproach For The Cause Of The Word)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio rytą, 1962 m. gruodžio 23 d., Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org